

په زخمونو

کې

سندري

څلورمه شعري ټولگه

Ketabton.com

پاکستان پبلشرز "حسن"

په

سندري

ن

hassandoctor

2012

په تخنيکي خانگه

www.dan

غزل

انځور دې مستقبل کړه د تدبیر په آیینه کې
ماضي یوازې ښکاري د تقدیر په آیینه کې

زه ستا مخ ته ولاړ او ژوند زما په تمه ناست دی
الفت کړم د تصویر غوندې اسیر په آیینه کې

لږ غوږ شه په ارام راته اشنا چې تصویرونه
ګډوډ شي د اوبو د تېز بهیر په آیینه کې

خود وایي به (حسنة) ملامت ستا پر شعرونو
هر عیب چې د تصویر ګڼي تقصیر په آیینه کې

تش نوم یې راته بیا تېر شوی ژوند مخې ته کېږدي
ښکاره لکه د شا چې شي تصویر په آیینه کې

پتنگ غوندې (حسنة) که پرې ځان سپڅلی نه شي
خوړې کړه رڼاګانې د ضمیر په آیینه کې

غزل

راشه چې له زړه په مات اواز څه درته ووايم
نن به د رندانو په انداز څه درته ووايم

ګوتې به د څړیکو د خپل زړه په مراندو کېږدمه
پټ به د سلګو سلګو په ساز څه درته ووايم

زما په لېونتوب کې يې منطق راټوکولای دی
نور د خپلې مینې د اعجاز څه درته ووايم

ته به په ترپکو د بلۍ سر ته راوڅېژې
زه به په سرو سترګو لکه باز څه درته ووايم

زه چې شومه ته او ته شوې ورک زما په خیالونو کې
بل د محبت جانانه راز څه درته ووايم

ته یې په کنډو چې تل دخپل ناز کرشمې کړې
زه به د (حسن) د زړه د نیاز څه درته ووايم

په زخمونو کې سندرې

ډېر دې يې په زړه "حسنة" وخورل درانه کاني
خومره دې لا نوره د بېلتون لمنه ډکه ده

يو شعر

شپه شوه تېره سپيدې وچاودې سحر شو
کيسه زما د زړه چاودون تمامه نه شوه

وې: اوږدې د بېلتون شپې دې چې شي هېرې
راشه نن دې په اوږدو ځنوکې پټ کړم

د حيا پردې به ورو ورو کړمه پورته
کړم خبرې به وړې زړه به مې غټ کړم

په زخمونو کې سندرې

غزل

زموږ که له زخمونو د پروڼ لمنه ډکه ده
نن موهم له څړيکو د ژوندون لمنه ډکه ده

گوره له گلکش نه د بڼکلا، بحر د اوبڼکو مې
خومره له غورځنگ نه يې د يون لمنه ډکه ده

زړه مې ستا رڼه د خاطرو په مخه کړې ده
بيا چې له تپو نه ددې شپون لمنه ډکه ده

رابه وړي که خدای کول د سولې پتاسې پکې
نن که له سکروټو د پښتون لمنه ډکه ده

ستا که خورې ځنې پرېشانی په مخه کړي دي
زموږ هم له سودا نه د جنون لمنه ډکه ده

ډېر به دې پر حُسن د وفا رنگونه وشيندم
لا خومي د عشق د زړه چاودون لمنه ډکه ده

په زخمونو کې سندرې

بس ده سمندره د ژوند مه مو وپروه جذبي
زمونږ له دې خپو د توپانونو کيسې هيرې دي

وينم دې "حسنة" په هر شعر کې د احساس تصوير
چا وي؟ له دردونو د زخمونو کيسې هيرې دي

که ارام يې دی د زړه راځنې وړی
خو سبب مې د ژوندون هم محبت دی

يوه گړۍ مې پخپل ځان پورې حېران کړي
بل ساعت مې مضطرب زړه ته راحت دی

په زخمونو کې سندرې

غزل

مانه يې د زړه د پړهرونو کيسې هيرې دي
ستا څنگه د زړونو د ټوپونو کيسې هيرې دي

بيا يې له تندي دي کوچېدلي د الفت نخښې
بيا له دې آيينې د تصويرونو کيسې هيرې دي

بس دی مه پوښتی د اقتدار له بدمستانو نه
دوی نه د غورځنگ او بدلونونو کيسې هيرې دي

ستا د تشې خپټې له عذابو، به شي څه خبر
دوی چې اوس د لوږې د دردونو کيسې هيرې دي

څنگه به شريړ پر شرارت باندي څوک پر کاندې
مونږ چې د ضمير د فريادونو کيسې هيرې دي

دا ده لا خو وایم په لوگن وخت کې د عشق غزل
څوک وايي؟ خوشبو نه د گلونو کيسې هيرې دي

په زخمونو کې سندرې

اتنچيان يې د يادونو ورتنه ناڅي
بيا را ياد يې د خبرو زير و بم دی

فربستو يې تخيل دی لمسولی
هر غزل چې د "حسن" صنم صنم دی

خوشبېې مو چې د اوبکو باران تم شي
د سندرو قاتلان چېرې راواخلي

مونږ چې کله هم قلم ته ګوتي وروږو
زمونږ د پوهې دښمنان چېرې راواخلي

په زخمونو کې سندرې

غزل

لېونی چې مې نن بیا د زړه موسم دی
د اشنا د مستانه نظر کرم دی

د بېلتون په جل وهلي بیابان کې
ستا د خیال د څڼو سیوری مې همدم دی

تور د عشق به مې له عشقه زړه تور نه کړي
چې هر دم راسره ستا د حُسن دم دی

چې په برخه د موږک شوه شپه د ژړندې
نوبیا چا وې: چې حاکم د کابل گرم دی

خوشحالي مې د زړه کور ته راتلی نه شي
دروازې ته یې د مینې غم اړم دی

په رنگونو د لفظونو کې مې ډوب کړ
نور مې تش د زړه له وینو نه قلم دی

غزل

دا په ثواب که په گناه مینه خوره وره شوه
خدایه نن بیا مې په ښکلا مینه خوره وره شوه

په خوله د شمې د مزار مې کړی خبر که مړ وم
چې په وطن لکه رڼا مینه خوره وره شوه

احساس مې و تراشل ترې یاره د شعرونو غمې
په کاني زړه مې چې دتا مینه خوره وره شوه

هره وینا د خلکو نیسم د موسکا په غېږ کې
ماته د تورو په معنا مینه خوره وره شوه

دا دی ادا مې کړ دتا د حُسن قرض جانانه
ستا چې په ناز او په ادا مینه خوره وره شوه

اوس یې نو وکارې په منځ کې په اسمان کې کرښه
اغیارو بیا په پښتونخوا مینه خوره وره شوه

غزل

په سندرو کې به ورک یم په سلکو کې به مې غواړې
لټوې به بهارونه په وږمو کې به مې غواړې

په نیلۍ د خیال به درومې، په زړه موږ به یې له حاله
د وختونو په لوټ شوو قافلو کې به مې غواړې

لکه خوب دومره نږدې چې درته نه یم بې قرار یې
گوره ژوند دی نو تر کومه په لېمو کې به مې غواړې

سندریز خوب به د مینې نیمه شپه یې پاڅولی
د رباب پردې به سپرې په نغو کې به مې غواړې

د مېنود مچکو، انگازې د خړپ به اورې
له گلاب به کړې پوښتنه په خوشبو کې به مې غواړې

زه "حسن" به درنه ورک یم، زړه د هر مېن به سپرې
پلټې به یې دردونه په زخمو کې به مې غواړې

په زخمونو کې سندرې

غزل

ویاړې که ته په دې ذلت په ډاگه
زمونږ خو خوښ دی بغاوت په ډاگه

په شنو ډالرو یې زړه وپرسېدو
اوس چې اقرار کړي درشوت په ډاگه

وايي ژغورم خودې له یوه ګاونډي
په بل دې پلورم که عزت په ډاگه

پرون یې ډیرو کې ریال ټولول
نن د شېطان کړي عبادت په ډاگه

د غلا له خونده یې بې برخې نه یو
بس کله کله کړو الفت په ډاگه

مونږ محبت په خوله راوړلی نه شو
دوی څنگه کړي دومره نفرت په ډاگه

په زخمونو کې سندرې

ستا خو بدلېږي ارزوګانې دم په دم جانانه
زما خو په هره تمنا مینه خوره وړه شوه

اغوندي ساندې د "حسن" هم سندرېزې جامې
خدايزده په شعر يې چې د چا مینه خوره وړه شوه

شي درېسې به ډېر ساړه اسويلي
د مخ پانوس کې سره لمبه ګرځوي

خامه جينۍ يې په دې نه پوهېږي
خامه خولګۍ په پخه شپه ګرځوي

په زخمونو کې سندرې

غزل

زړه درکوم زړه درنه غواړم درځم
نور مې له خپله ځانه لارم درځم

د بېرته گ په اراده نه درځم
لار د راتگ راپسې نغاړم درځم

چې د تلو غم ته اوبښکې پاتې نه شي
نن په راتلو د سره ژاړم درځم

څوک دې ښکلا ياره لوستلی نه شي
د مينې ژبه کې دې ژباړم درځم

ډېر مې د هجر په يخنۍ خوړې
تودو مچکو کې دې نغاړم درځم

نوم د "حسن" دې شي موسکا په شونډو
په پښتنه حيا دې وياړم درځم

په زخمونو کې سندرې

پرون دې وې: غم دې په اوبښکو وينځم
نن مې د سر اخلي قيمت په ډاگه

"حسن" د زړه په اور شيندلې وينې
بس دی نور وايي حقيقت په ډاگه

مخ ته ورواغوندي جامې د موسکا
خو دې له سترگو پټې اوبښکې درومي

ما درته وې: ناز دې په سترگو مه کړه
له غټو سترگو غټې اوبښکې درومي

غزل

هسې نه ته هم شې بیمار د سترگو
دومره مې مه اخله ازار د سترگو

د ژوند له ټولو منډو تر ټولو ځنې
تش راته پاتې شو غبار د سترگو

په طبیب ذهن مې چاره نه کېږي
زړه رانه واخیستو مهار د سترگو

چې اوبه هم څښود مارغانو غوندې
له ویرې هر لور ته کړو څار د سترگو

انکار د خولې نه یې وي ټینگ ملګرو
د پښتنو پېغلو اقرار د سترگو

نن پرې راځي د نظارې ناوې یې
اوبښکې شیندم ورته په لار د سترگو

غزل

نن بیا درته د سترگو پښتنو اوبښکې دروږم
محفل ته لکه شمه په لمبو اوبښکې دروږم

اوږې به د لفظونو پرې درنې غوندې شي یاره
کیسو ته د بېلتون مې د لمبو اوبښکې دروږم

پرده کړي پښتنې دي خوبس ستا دیدن لپاره
تڼاکو غوندې پټې د زخمو اوبښکې دروږم

دا چا وې: چې اسمان وریځې د باد په څپو بار دي
دا زه یم د خپل غم په اسویلو اوبښکې دروږم

لمانځم به دې لندنه په ژړا د مزدورۍ بیا
درځم درته ډالۍ مې د خولو اوبښکې دروږم

پوهېږي پرهږځلي د دردمند په درد "حسنة"
پرهږ ته له تڼاکو د تڼاکو اوبښکې دروږم

غزل

جوړ کړم له يادونو د جانان تصوير په سترگو کې
اوبښکې ظالمانې يې کړي وړان تصوير په سترگو کې

بيا به مې ولاړه د يادونو آيينو ته وي
بيا مې چې غږېږي يو حېران تصوير په سترگو کې

ما هم غزليز د غزلتورو په رنگونو کې
تا چې رابښکاره کړو د رومان تصوير په سترگو کې

ته وا چې باران په شنه اسمان اوري چې وخاندې
اوبښکې دې چې جوړ کړي د باران تصوير په سترگو کې

کوټ پسې کړم کوټ تنده د مينې مې ماتېږي نه
راشي د مالکين حُسن ميزبان تصوير په سترگو کې

خړېکې د نظر د پرهرونو مې خمارې شوې
وينې دې جانانه د درمان تصوير په سترگو کې

اوس يې هر چاته اړولې نه شم
چارانه وړې دى اختيار د سترگو

"حسنة" گرځي پکې پېغلې هيلې
په اوبښکوشين ساته گلزار د سترگو

پيروي په پټو سترگو جهالت وي
بې شعوره د عمل تکرار عادت وي

معرفت چې ترې د خداى ترلاسه نشي
هسې لمونځ روژه بې روحه عبادت وي

غزل

نن دې په سرو شونډو پرونی خبرې چېرته دي
وايه ستا د مينې لېونی خبرې چېرته دي

وختل تر زړه مې د بېلتون د خاموشۍ ازغی
ستا د پسرلي حُسن غوتی خبرې چېرته دي

زما د زړه بيديا به يې جارو چې په نغو کړله
اوس دې هاغه مستې بوږبوکی خبرې چېرته دي

څنگه به يې مار د پېغلتوب په نڅا راوړم
نور مې په غزل کې د مستۍ خبرې چېرته دي

زما به چې د شين زړه په ورشو کې په ټوپونو وې
هغه ستا بې باکې غرخۍ خبرې چېرته دي

پو به يې لمبې چې په رگونو د "حسن" کې کړې
ستا د پېغلتوب هغه سپرغۍ خبرې چېرته دي

نور يې پېغلتوب په پښتنه تقوا بې سپکه دی
وايي يې د مينې د ارمان تصوير په سترگو کې

نن که بې وسۍ لاس د پښتون پر خوله نيولی دی
وينم يې "حسنه" د توپان تصوير په سترگو کې

چېرته توپان رااوچت کړی وي سر
ټوله فضا چې شي له شوره ډکه

خود به يې خپژي سرې لمبې له خولې نه
د چا سينه چې وي له اوره ډکه

رانه هویت به په خپل کور کې پوښتي
 په هره لار به قاتلان ولاړ وي
 بوی به ترې راشي د افغان د وینو
 لا به په سرو غوښو لېوان ولاړ وي

کابل څنگه درشم؟

خواړه یاران رانه په وار وار پوښتي
 چې کابل جان ته، ته راځې ولې نه؟
 د پردیسۍ خزان وهلی روح دې
 ددې گلشن په باد مینځې ولې نه؟

دوی مهربان دي لورینۍ لـري
 زه هم ډېر سترې يم منزل لټوم
 لکه ورک وری له موره گرځم پسې
 د هر یو ښار غېږ کې کابل لټوم

خو ورته وایم چوپه خوله به څه کړم
 خوږه پښتو به مې کنځله ګڼي
 انګرېزي سوټ به اغوستل نه غواړم
 څږه جامه به مې شپله ګڼي

ما خو په بل شان وو کابل لیدلی
 هاد موسکا او محبت ټاټوبی
 خداپزده د چا نظر ایرې ایرې کړو
 هاغه د پوهې او اهلیت ټاټوبی

اوس پرې راټول دي د نړۍ ټپوسان
 له شمله ورو نه خالي پاتې دی
 ها په اسيا کې د بازانو وطن
 له سترګورو نه خالي پاتې دی

دې انقلاب ځپلي ښار ته چې ځي
 په زورواکۍ به چارواکۍ ته رسې
 لاس به دې ښه له خپلواکۍ نه مینځې
 ځان به پلورې بیا به څوکۍ ته رسې

غزل

نن بیا دې چې په شونډو بهانې راوړي دي
له میو نه دې تشې پېمانې راوړي دي

پروا مه کړه اشنا ستا د وصال هرې ګرې ته
په موټي کې د زړه مې زمانې راوړې دي

حضور ته دې جانانه بې سینګاره نه راحم
هر تار کې د ګرېوان مې دُر داني راوړي دي

اوس خود به بار وو د خړ سپلاب په اوږو کې
ناوې ته مو ملګرو آشیانې راوړي دي

دا زړي مې د څړیکو دي په وینو ټوکېدلي
په شعر کې مې چې کومې ترانې راوړي دي

نور مه څاره د حُسن تماشي ته د چا سترګې
"حسن" درته د مینې خزانې راوړي دي

داسې بدل شو غل یې مول نه وهي
ګرځي په سوټ یا په پوځي جامو کې
اوس تېستوونکي بنديان غره ته نه وړي
اوس یې ساتي د وزارت کوټو کې

نه چوپ کېدی شم نه ناندري وهلی
د تجاوز لــه وکیلانو ســره
ساده سړی یم معامله نه شم کړی
د واکدارۍ لــه مداریانو ســره

نواي! ملګرو دې مقتل ته نه ځم
چې چېرته کونده چېرته وینم بوره
څوک پر صلیب د جمهوریت ځوړند دي
د چا سر غوڅ دی د جهاد په توره

ډېر معذرت غواړم درتلی نه شم
دا د وحشت ځنگل زغملی نه شم
د قام د لوټ تماشه نه شم لیدی
لغړ بدن نور ویلولی نه شم

غزل

د ځوانۍ په هنگامو کې درته راغلم
لاس دې راکړه په تیارو کې درته راغلم

تاو پټۍ رانه گلپانې درخسار کړه
لکه اوبښکې په ازغو کې درته راغلم

که هر څو وم بې باکۍ په مخه کړې
د حیا په بدرگو کې درته راغلم

د لنډو شونډو په غېږ کې مې درتینگ کړه
د الفت په سرو لمبو کې درته راغلم

ټول رازونه مې د زړه پکې ښکارېږي
د سندرو په جامو کې درته راغلم

د سرور په مسرت کې به دې ډوب کړم
د غزل په پېمانو کې درته راغلم

غزل

څوک به کړي د عشق کیسه زه به دریاد شم
شي حواس به دې لمبه زه به دریاد شم

په تصویر مې که د وخت دورې خورې شوې
مخ ته ونیسه آیینه زه به دریاد شم

کوم ماشوم به په خندا محفل ته درشي
درته کړي به اشاره زه به دریاد شم

په ناخوالو به د ورځې ځان غلط کړې
خو خوره چې شي تیاره زه به دریاد شم

مورکۍ به دې پوښتي سبب د اوبښکو
ورته پیاز به کړې پلمه زه به دریاد شم

ناڅاپي به له همزولو شي اوچته
لاس به کېږدې په سینه زه به دریاد شم

غزل

څه دې په زړه اوري په ما ګرانه! راته ووايه
مړې اوبسکې دې ځي ولې جانانه! راته ووايه

راکړه راته زړه زه به حواس په واک کې ورکړمه
ګرانه دا سودا ده که ارزانه! راته ووايه

خومره مې د زړه غمونه نور خړوبول غواړې
ووايه د سرو اوبسکو بارانه! راته ووايه

زړه زما نور څه وو خوبس کور وو د هر چا د غم
ولې دې کړه دا جونګه وړانه! راته ووايه

څوک چې درته وړاندې شي په پټو سترګو شي پسې
خوبه لار ته نه ګوري افغانه! راته ووايه

ډېرې مو تر پنبو د وچو هيلو پانې خاورې کړې
څه غواړې لا نور د جنگ خزانه! راته ووايه

وې: "حسنة" ته او خدای چې څنگه ښکارم
ستا د شعر په آيينو کې درته راغلم

الوتلی یې د غم له ډاره رنگ دی
دا مې وینې دي چې بیا څاڅي له سترګو

دوه خوبونه پکې نه ځایېږي ياره
چې مې خوب ستا په راتګ پاڅي له سترګو

ته چې د دشمن ترجماني کوې
څنگه بیا دعوه د شاعري کوې

اور او اوبه ياره يو ځای کېږي نه
يا به شاعري يا غلامي کوې

په زخمونو کې سندرې

غزل

ما له مودو دې کتل لار ته ګلې سترې مۀ شې
راځه راځه مې د زړه ښار ته ګلې سترې مۀ شې

شکر د روح بلبل دې راوړه اخېر ځاله ورته
زما خوشبو د غزلزار ته ګلې سترې مۀ شې

زما پر جنون خو د ځوانۍ خاورې د زړه واوښتې
بيا هم راځې که دې مزار ته ګلې سترې مۀ شې

بيا په وزرو د تيارو خيال ته راواوتلې
په نيمو شپو د زړه ازار ته ګلې سترې مۀ شې

کړي په نغمو کې له ګرنگ د رالوېدلو کيسه
غورځه د اوښکو مې ابشار ته ګلې سترې مۀ شې

غوتي يې خلاصې کړم په غاښ کې په بې صبره ګوتو
ښکلا دې راوړه چې ديدار ته ګلې سترې مۀ شې

په زخمونو کې سندرې

نه دې درنوم د روح اوږې په محبت ډېرې
شوي که کله هم ياره ستومانه! راته ووايه

وژنم به شعور يا به د هر درد هرکلی کوم
کوم يوبه "حسنة" وي اسانه! راته ووايه

بس چاره يې ستا وي بېله زما بېله
چې له غمه شوبې تابه مونږه دواړه

زه لېمې کړم له رڼو او بونو نه تشې
ته جام واړوي د سرو او بو په غاړه

په زخمونو کې سندرې

غزل

لمر او باران غېږ په غېږ کېدل چې ته مې وليدې
ما چې په خدا کې هم ژړل چې ته مې وليدې

تش د زړه درزا که وای خو ما به پته کړې وای
ټول غږي د تن مې رپېدل چې ته مې وليدې

ستا نوي انځور ته مې لېمو کې ځای پیدا نه کړ
ټول پکې زاړه راغړېدل چې ته مې وليدې

زړه کې مې چنلې درته نن ډېرې خبرې وې
خولې ته مې کولپونه ولوبدل چې ته مې وليدې

څومره مې ژور ژور کاته په نه کتو کې وو
ما چې ستا په لور نه درکتل چې ته مې وليدې

ډېر مې تصويرونه د "حسن" په تصور کې وو
ټول له دې آيينې وکوچېدل چې ته مې وليدې

په زخمونو کې سندرې

بيا دې ځولې چې د موسکا ډکه پر شونډو راوړه
څه دې راوړي "حسن" يار ته گلې سترې مۀ شې

يو شعر

اوس "حسنه" نه منې خو وخت به راشي
کړي بدن به دې قانع چې لاړې زوړ شوې

يو شعر

راځه پرې ومينځو د زړونو خيږې
ته دې کوزه زه به پيالې راواخلم

غزل

تل غبار له ذهنه مینځم چې ځلاند یم
خپلوم نوي فکرونه چې لا تاند یم

بیابان غوندي نصیب مې دی په برخه
چې هر دم د بوربوکی غوندي هڅاند یم

له هر لفظ نه مې خوشبو څاڅي د فکر
لکه گل په سلوژبوژبنځاند یم

که عالم مې کړي چوپړ ارام مې نشته
لکه یم په دې لویۍ کې هم څپاند یم

څه احساس د تنهایی به کړم "حسنة"
چې ملگری تل د نوي اند وواند یم

غزل

ته به ټوکې کړې یاره کیسې به ترې نه جوړې شي
مه راوړه لاسونه تماشې به ترې نه جوړې شي

نور مې په ایرو کې د حسرت لاسونه مه وهه
سا به پکې پو کړې تلوسې به ترې نه جوړې شي

څه مې د سلکیو په انگار د اوبسکو تیل شیندي
پرېږده چې ایرې شي سرې لمبې به ترې نه جوړې شي

نن که درته سپکه د ضمیر ملامتیا ښکاري
یاد لره ظالمه! زولنې به ترې نه جوړې شي

مه مرورېږه نور مې ځای نشته په ډک زړه کې
ته به کوي ناز خو فاصلې به ترې نه جوړې شي

مه تکراروه کړي لوظونه پرې "حسنة" بیا
پام کړه وارخطا به شي پلمې به ترې نه جوړې شي

غزل

غم دې چې نه وي په دردونو کې به څه پاتې شي
زما د زړه په کنډرونو کې به څه پاتې شي

خدای دې لري زموږ د مينې درد اشنا کړه نو
ستا په غرور زموږ په زخمونو کې به څه پاتې شي

خپلواکه ژوند مو سرمايه ده که مو دا هم باېلود
زموږ د تاريخ په کتابونو کې به څه پاتې شي

ژوند مې ستا مينې گلورين کړو ياره ته چې نه يې
ددې چمن په سرو گلونو کې به څه پاتې شي

ښه ده ناخوالې دې احساس تخنوي دا که نه وي
"حسنه" ستا په غزلونو کې به څه پاتې شي

غزل

مه شرمېړه ياره د جذبو خبرې پاتې دي
پورته کړه بانه د پښتنو خبرې پاتې دي

نشم شرنگولۍ د لندن د مېخانوپيالي
زما خو په غوږو کې د بنگړو خبرې پاتې دي

ما ورته ځولۍ د زړه تناکې وپرې کړي دي
څومره دې لا نورې د سلگو خبرې پاتې دي

نه شم درکتۍ نه غږېدۍ شم خوله مې وچه ده
ډيرې مې په زړه او په لېمو خبرې پاتې دي

شور به شي غوغا به شي که خوله يې هم گنډلې وي
لا خود "حسن" د زولنو خبرې پاتې دي

غزل

برند به ورته گوري په سلگو خبرې نه کېږي
نه کېږي ظالم ته په جرگو خبرې نه کېږي

راشه په مچکو چې د زړونو غوتې وسپړو
ټول عمر خوياره په لېمو خبرې نه کېږي

چټ د غره پښتون وي خو چې کله ښار ته مخه کړي
هېڅ ورسره نور بيا په پښتو خبرې نه کېږي

وار وکړه زاهده! په قسم چې غږ دې نه اورم
شرنگ کې د پيالو خود توبو خبرې نه کېږي

راشه چې د لمس په حس کړو ماتې د مودو تندي
هسې هم په يوه شپه کې د شپو خبرې نه کېږي

بيا به د خنجر ژبه راباسي په دې وخت پسې
بل رنگ ورسره د پښتنو خبرې نه کېږي

غزل

زمونږ سمندر ژوند باد و باران ته غوړولې غېږ
مونږ لکه ساحل چې هر توپان ته غوړولې غېږ

پوچ ذهن کې زيږي د مذهب او د توکم توپير
مونږ د ژوند پړاو کې بس انسان ته غوړولې غېږ

سپک مې گوندې درد لکه تڼاکې شي پر سرو اوښکو
تل مې چې اوښکن غوندې دوران ته غوړولې غېږ

پاتې يې د پلونو راته نخښې شي دوی وړاندې ځي
مونږه لکه لاره هر کاروان ته غوړولې غېږ

ژوند د ارزوگانو په تکميل شي بيا بان غوندې
ما ځکه تراوسه تش ارمان ته غوړولې غېږ

دا مسلک د مينې هم "حسنة" درجې لري
څوک يې مينه غواړي چا جانان ته غوړولې غېږ

په زخمونو کې سندرې

غزل

اوربل غوندي چې ستا مو پرېشانه زندگي ده
ښکارېږي چې له مونږه پښېمانه زندگي ده

يو پټی د غربت دی چې له وخت سره درېږي
بل بار مو په اوږو دا سرگردانه زندگي ده

فکرونو کې مې شور دی اندېښنې مې دې کړې سترې
جانانه بې له تانه ډېره گرانه زندگي ده

يو پټ دی يو پښتون دی بل ازغي د وخت د جبر
بل دشته د غربت ده او ستومانه زندگي ده

درزا زمونږ د زړونو ده ښکالو د وخت، تيرېږي
د اوس لاس کې گړۍ زمونږ جانانه زندگي ده

بس ستا دا وړانه مينه ده چې اوس هم پکې خاندو
کنه زمونږه نوره خومره وړانه زندگي ده

په زخمونو کې سندرې

کېنه چې دمه دې بوږنېدلې تلوسې کړمه
ياره په راتلو کې خود تلو خبرې نه کېږي

روح ته دې ورزده کړه د خپل وړيت احساس د سوز ژبه
تش په خوله "حسنه" د جذبو خبرې نه کېږي

بې له تاييې له بل کار نه لاس اخيستی
لکه نيت چې مسافر وکړي وطن ته

له طيب نه خلک چا دي منع کړي
په پلمه د ناروغۍ ورشه "حسن" ته

غزل

پیدا مې سترې مینې کړله لار په آینه کې
بنکاره یې شوانخور ستا د رخسار په آینه کې

امید هم رانه لارو بس شو پاتې ستا نظر ته
یوزه اوبل مې درد د انتظار په آینه کې

توپان د پښتوب چې پکې خنډ وهلې څنې
په هر طرف یې خور کړ انتشار په آینه کې

بدل که مې یو غم شو په غمونو زړه چې مات شو
نوخه خو تصویرونه شول کتار په آینه کې

په ډک محفل کې څه کورې په ځیر ځیر زما مخ ته
برېښه به دې د مینې شي اسرار په آینه کې

چې سره شوه له حیا ما هم کړې بړندې سترگې ټیټې
نقاش شوم د رنگونو د اظهار په آینه کې

ځېړان یم چې به څنگه راکې بیا ساه ننوځي
په مونږ پورې خودلته هم ځېړانه زندگي ده

مونږ خپله په غېرت او په پښتو ده گرانه کړې
چې ټیټ سر پکې گرځي بیا اسانه زندگي ده

د خولې به یوه معافي یې په سلگونو مړي معاف شي
نن بیا د پښتنو څومره ارزانه زندگي ده

ډیوې مې د احساس په مړې کېدو دي تروړمۍ ده
"حسنة" څومره پاتې دې ناخوانه زندگي ده

یو شعر

په لټون کې د سایل دي سرگردانه
پیرزوينې یې خورې په بحر و بر دي

یو شعر

په بیدیا د زړه مې ویرې کړي غزلې
قافله د غزالانو پورې تیرېږي

غزل

زړه ته مې راشي پخوانۍ خبرې
چې چېرته واورم د مستۍ خبرې

هم به کړي تاهم به کړي مالوڅړه
بس د تعصب به کړو سپرغۍ خبرې

ته دې فارسي زه به پښتو وایمه
خو کړو به یاره افغانۍ خبرې

په نیمه شپه دې ورته وروستلم
تا چې ماښام کړې د سپوږمۍ خبرې

ترېنه گلونه مې پر زړه غوړېږي
په ناز چې کړې راته غوټۍ خبرې

د شاعرۍ کافر کمال ته ګوره
له خولې مې باسي د ځوانۍ خبرې

ښکلا چې پکې ګوري او پردېس "حسن" وریاد شي
په سوړ اسویلي جوړ کاندې غبار په آینه کې

پر خپلوانو چې هم پټۍ شي نور څه وي
خو بس ووځي څو پوکي د ساله مړه نه

د حباب غوندې به وچوې "حسنة"
د لويي هوس دې وباسه له زړه نه

لږ مو پرېږده چې خپل غم پکې راټول کړو
زمونږ سترګو دي د نم لمنې ویرې

ستا د ظلم روایات که لا ژوندي دي
ورته مونږ هم دي د زغم لمنې ویرې

غزل

دا کسي او بانه دې کړي خبرې په لېمو کې
که تورې توتکۍ وهي وزرې په لېمو کې

هر خو که مو سا تنگه وه د ساندو په موسم کې
پاللي مو په سرو اوبښکو سندرې په لېمو کې

نظر به مې پروا د تغافل د غشوڅه کړي؟
اغوستي يې د اوبښکو چې دي زغرې په لېمو کې

زرې زرې مو کړلې مرغلي په لېمو کې
چې پيل مو د مينې کړې ډغرې په لېمو کې

نظر چې مې ډاډه په کړلېچونو کې د ناز ځي
د اوبښکو ورسره درومي لښکري په لېمو کې

له څه نه به دې حُسن پنځولې دومره لوړې
که نه وای د "حسن" د عشق ژورې په لېمو کې

هسې بړاس باسَم د زړه "حسنة"
اوري مې څوک؟ دا لېونۍ خبرې

جوړه شوې له سلگيو او غوغا ده
ناشنا چې ورسره ټوله دنيا ده

زړه د مور غواړي هر څوک نه پرې پوهېږي
زمونږ پر خوله باندې لا ژبه د ژړا ده

له ولس نه په لوړ فکر راټوکېږي
خو پر مونږ راټپل شوي رهبران دي

دا هم جبر د حالاتو دی "حسنة"
دا په فکر ماشومان چې مو مشران دي

غزل

راشه واوره د جرس فغان د اوبښكو
درته رامې غلې اشنا كاروان د اوبښكو

لا د زړه په سترگو چا نه دی لوستلی
زما د مخ په زېړ كاغذ ديوان د اوبښكو

وې: دا اوبښكې مرغلرې او ستا غټ زړه؟
ما وې: پروت دی په دې غره کې كان د اوبښكو

د هر خاڅكي په آيينه کې يې انځور يې
راشه وگوره زما جهان د اوبښكو

بڼه راغلاست چې ستا د غم ورنه هېر نشي
په خندا کې هم كوم گردان د اوبښكو

كاشكې ستا څړيكو ته بل څه راسره وای
درته رامې ووړ اشنا درمان د اوبښكو

غزل

مجبور یم له فطرت له ذلت په لاره نه ځم
پښتون یم له پښتو د بغاوت په لاره نه ځم

نری د صراط پل شو د الفت په لاره نه ځم
جانانه ستا د حسن د قیامت په لاره نه ځم

چې تاته شي محل او په ما ړنگ کړي دېوالونه
اشنا درسره نور ددې اخوت په لاره نه ځم

ما پرېږده، ته زبېښه کله شراب او کله وینې
په نوم د تمدن دې د وحشت په لاره نه ځم

سرخېل که شوم د مینې نوت ته ولې برند راگورې
جنت ته خو به شېخه د نفرت په لاره نه ځم

چې بوخت وم تل "حسنة" د خپل ځان په پېژندنه
اوس هم هغه ملنگ یم د شهرت په لاره نه ځم

غزل

ته وا د میو په پیالو کې موسېدل رنگونه
ما چې په ګوتو ستا د شونډو تخنول رنگونه

زما په تګ دې چې تر ډېره ښورول لاسونه
د بوډۍ تال شوې په هوا دې زنگول رنگونه

پکې نن بیا شفق خوره وه د افق لمنه
ستا په ګلشن کې د رخسار یې ټولول رنگونه

مصور خیال مې جوړوه ستا د یادونو تصویر
د زړه زخمونو مې له پاسه پرې شیندل رنگونه

کله خورې کله به یې ټولې کړې په سپین مخ څنې
سترګو که جنگ کړو خو لاسونو لوبول رنگونه

هغه شیندل پرې د ګلونو کړمه څنګه انځور
بس په رنگونو کې "حسنة" لمېدل رنگونه

د هر زړه په دروازه کې مې نارې کړې
یو مې هم نه کړ پیدا مېزبان د اوښکو

پرې کرم د چا یادونه ورتنه ژاړم
غواړي لاسونه مې د زړه باران د اوښکو

په بې درده اشنايانو کې اوسېږي
چې لېمې شوې د "حسن" زندان د اوښکو

ځان کړه عادت له ښویدلو سره
کله به بېرته ابتدا ته راځي

ژوند کله وي تګ په شگلنه لاره
په مخ چې درومي لږ به شاته راځي

غزل

په لار کې به دې تم کړمه شرمېږې خوبه نه
لمن به دې راوښم ډارېږې خوبه نه

نور لپه کې د زړه نشم د راز سکروټې وړې
ستا نوم که په خوله راغلی منکرېږې خوبه نه

انگار له ډېرې مینې شه په پټه خوله مې سوځه
رسوا مې نه کړې کلی دی لوگېږې خوبه نه

لمبې مې د جذبو ځغلي رڼونو کې ډارېږم
سپینچکه لکه کوچ یې ویلې کېږې خوبه نه

دې زړه کې مې چې گرځې کنه غم ته ورکړه لاس
دا ښار دی ګڼه ګڼه کې ورکېږې خوبه نه

بل جام چې یې د شونډو راته ونيو راپه غوړ شوه
وې: لار کې چې "حسنة" ځې زنگېږې خوبه نه

غزل

یو لمس ته د نظر مې ضرورت لرې کنه
په مړو سترگو کې اوس هم شرارت لرې کنه

راوړي مې مچکو ته پیالو پسې پیالې دي
په تنګه خوله کې دومره سخاوت لرې کنه

تسپې خو درنه شپڅه برېتور وشو کولې
اوس بل کوم یو معیار د عبادت لرې کنه

مونږ توی شو خاشکي خاشکي ته له ډک زړه نه اشنا
بیا هم لکه وریځې شکایت لرې کنه

وږمه یې کړه راچف زلفې دې څنډ وهه په ناز
څه دم د ناروغانو د الفت لرې کنه

په اوبسکو که د زړه د غم وینځل شو ناروا
"حسنة" د شرابو اجازت لرې کنه

په زخمونو کې سندرې

پکې پر تو اوښکو امین ویلو
"حسن" چې لپه کې دعا خوره کړه

دلته که کامیاب سیاست کول غواړې
تل به د غریب ولس ارزو وژنې

هسې څوک دوستي درسره نه پالي
یا به پښتانه یا به پښتو وژنې

پرېږده چې اوري مې باران له سترگو
ستا چې بېدیا د زړگي جل وهلې

یو څو سلگۍ مې تر تا راوړې اشنا
نوره دنیا رانه ازل وهلې

په زخمونو کې سندرې

غزل

تا چې په ما باندې رڼا خوره کړه
لکه آینه ما دې ښکلا خوره کړه

شعر مې د درد ژبه احساس ته ورکړه
لکه شپېلۍ چې مې غوغا خوره کړه

هسې مویو بل ته تر شا وکتل
خلکو زمونږ د عشق افوا خوره کړه

څومره مهین مې شول شېل شعرونه
ستا چې اروا پکې معنا خوره کړه

جنون پېرزو کړ زمانې راباندې
ستا محبت پکې سودا خوره کړه

لکه رڼا او اور سرحد نه لرو
په مونږ کې عشق یوه اروا خوره کړه

نه ښکالو دې د قدم څوک اورېدی شي
 بیا هم یو جهان د حسن
 د امید او رڼاگانو
 د خوبونو خنداگانو
 د حسرت او هوسونو
 د عدم په دریاب ډوب کړې
 تش یې پاتې شي ژوندو ته تصویرونه
 د زخمي زړونو د څړیکو په آیینو کې
 کاشکې دا پاتې داغونه
 تصویرونه او یادونه
 لولپه دې ورسره وای
 چې یې مخ ته کونډو بورو
 مرګه نه وای بلې کړې
 هر ماښام ډیوې د اوبسکو.

* د خپل گران ۱۱ کلن خوری (عثمان) د مرګ پر مهال

د څړیکو په آیینو کې

ته پیدا د ژوند په ورځ یې
 لږ ترې لږې ځان کړې غلی
 ته وا ډک دې دي لاسونه
 پتاسو نه چې ژوند ځان ته
 د ماشوم په څېر درېولې
 چې د ستړي سا په پلونو
 په خندا هره گړۍ د تا په لوري
 درخوڅېږي، درلنډېږي
 ته پابند کله د وخت یې
 نه هویت له چا نه پوښتې
 نه دې څرک نه دې درک وي
 خو ناڅاپه کرغېړن مخ
 راڅرګند لکه ښامار کړې
 په یو چا باندې ورتپ کړې
 لا دې ژوند نه وي لوټلی
 لکه برق زهر خواره کړې
 په رګونو د سلګونو کې د نورو
 په یو وار دې کاشکې یو انسان وژلی
 نه دې شکل څوک لیدی شي
 نه دې تن شي لمس کولای

غزل

له لمبور اټوکېدله، له سره اور خوره وره شوه
د لوګي غونډې مې مینه، لور په لور خوره وره شوه

دا به ناسته وي چې چېرته، لکه گل د رنگ جامو کې
زما د عشق لوڅه خوشبو خو لکه شور خوره وره شوه

اوس منم دې اسویلیه! زما دوره د غمونو
په آیینه یې د مغرور زړه ستا په زور خوره وره شوه

خبر لوڅې خاموشۍ مې څه موسکا به نخوله
اوازه دې د راتلو چې کور په کور خوره وره شوه

په دروند پنډ د پېغلتوب یې د حیا اوږې درنې شوې
چې دا ستا غونډې "حسنة" په مېخور خوره وره شوه

غزل

ټولې خواوې د ژوندون څومره سپرې دي
بیا هم هر سړي تاو کړي ترې پرې دي

په دې نه یو چې څراغ دی او که شمه
بس رڼا ته مو خورې خپلې اېرې دي

دا ستا لویه کمزوري مظلومه دا ده
چې پر شونډو دې تراوسه لا سپرې دي

که شکونه دې د ظلم درنه هېر وي
زما د اوبکو په آیینو کې یې خپرې دي

که د غم د سمندر خپو کړې سترې
پکې زما ټولې غزلې جزېرې دي

ګوري تل خپل ډبرین زړه ته "حسنة"
چې چېرې یې د نظر داسې تېرې دي

په زخمونو کې سندرې

دا د زړه سودا "حسنة" څه کم سود دی؟
نور څه غواړې؟ د دنیا په دې بیدیا کې

په خالي زړه او پر سپدلې خپته
هومره یې پوه چې چل د غلا څنگه وي

په معاش بدمعاشه تاته څه پته ده
چې د نهر ماشوم ژړا څنگه وي

یمه شاعر هنر د مینې لرم
په نا آشنا نظر آشنا به دې کړم

اوس مې خطا په ټیټو سترگو نشي
وار به دې راشي وار خطا به دې کړم

په زخمونو کې سندرې

غزل

وار خطا شوې د لېمو په مشغولا کې
څه به حال وي؟ ستا د زړونو په درزا کې

کله کله یې محفل ته داسې ورشم
لکه اوبښکې د چاراشي په خندا کې

رنگ او نور خو سرنامې ددې کتاب دي
د ښکلا تفسیر یې پروت دی په اروا کې

له ژړا وروسته سلکې مې نورې څه وې؟
خو بس درد رخصت اخیست په لنډه سا کې

خیر که ستا له زړه چاودون نه راپیدا شوم
لکه بوی هسې دې خور شومه په خوا کې

ټوله ورځ زبېښم شراب په شپه کې شونډې
لاس مې شپه ورځ وي په غاړه د مینا کې

پوه نه شوه اوبه يې له منگي پکې راتويې کړې
ما يې چې د سرو سترگو کاسو ته لپه ونيوه

چا راتوله کړې د کلمخيو اواره مينه؟
تا څنگه "حسنة" دې خوشبو ته لپه ونيوه

پرمختگ يې لا د خپتې هوس زيات کړ
هر نظام يې د ستم نوی هنر دی

هسې شکل او انداز يې بدل شوی
د بشر سره جوړه راغلی شر دی

غزل

مالکه سره اوسپنه لمبو ته لپه ونيوه
اوس مې چې د سرو اوښکو اوبو ته لپه ونيوه

بېل د هر سړي وو د دنيا په غمکده کې ذوق
چا د سترگو اوښکو چا پيالو ته لپه ونيوه

خود به مې خمار د بې باکۍ ناڅي په سترگو کې
ما د وخت د څړيکو پېمانو ته لپه ونيوه

بس په دې توپير لوړو ته لاړو له ژورو نه
دې زما الفت ما يې ارزو ته لپه ونيوه

چا د سوکالۍ له ميو ډک ځان ته خموڼه کړل
چا يې د مارغه غوندي قطرو ته لپه ونيوه

نورو تنده غرو سرابونو پسې منډې کړې
مونږ د ژوند په دښته کې پښتو ته لپه ونيوه

غزل

سترگې دې بیا راته هېندارې نه شوې
پېغلې جذبې پکې سینگارې نه شوې

په پخواني نظر دې ونه کتل
له زړه نه زړه ته جوړې لارې نه شوې

ستاسې هم ختم تهمتونه، نه شول
زمونږ لمنې هم داغدارې نه شوې

یواځې شعر او طبابت خونه دی
نورې هم پاتې رانه چارې نه شوې

زړه مې هر څو که کړو بې باکه مینې
پښتنې سترگې مې سرشارې نه شوې

لارې واپس ستا په بې غوره کتو
اونښکې مې سترگو کې ایسارې نه شوې

غزل

راشه حال د زړه د پرهرونو درته ووايم
پټ به يې په ژبه د دردونو درته ووايم

تا که حال د زړه رانه پوښتی او خوله مې وچه وه
خه خوبه د خوږ زړه په ټوپونو درته ووايم

خومره يې چې پالم هومره نورې غزونې کړي
کوم سوی د استان د ارمانونو درته ووايم

تا خود ادا په ژبه خپل عشق ژبغړانده کړ
زه به خپل د شعر په تصویرونو درته ووايم

وي پکې تصویر د پرهرونو د هر چا د زړه
خه به دې "حسنة" د شعرونو درته ووايم

غزل

اور راکې مړ کړئ کور د شرخونه يم
د چا وطن يم مه مجمرخونه يم

لاخو مې هسکه ده جنده د شملې
نهربه يم لاس په تېر خونه يم

غمه اخيرخوبه دې کړمه چاره
ترخوبه ژاړم سمندر خونه يم

هو! له غربت به ترهېدلی ښکارم
خو ستمگړه ترهگرخونه يم

دردخوبه ژاړمه ظالمه د خان
اخير انسان يمه کمرخونه يم

تل کړم د زړه د تل وينا "حسنة"
شاعر سړی يم خه نوکرخونه يم

ټولې خبرې مې په زړه پاتې شوې
شونډې مچکونه وزگارې نه شوې

لايې زانگوو کې زنگوم د مراندو
د زړگي څړيکې مې کرارې نه شوې

نن يې بې باکه ورکټلي نه دي
چې د "حسن" جذبي ځمارې نه شوې

گوره مې سترگو ته هم کله کله
هره خبره خو پر خوله نه کېږي

تش د "حسن" په وارخطا لفظونو
تلل د مينې خود زړه نه کېږي

په زخمونو کې سندرې

دنيا ويده وه كړۍ شپه ما د ارمان په څلي
شمې د اوبكو بلولې چاته نه ښكارېدم

د غريبۍ په گرد كې پټ وم كنه ما "حسنة"
جذبې هر چاته غوړولې چاته نه ښكارېدم

پرې د څو غټانو گرم دي جېبونه
ددې چم چې په وگړو اور بلېږي

چې محل ته يې لمبې ونه رسېږي
تر هغه به په جونگرو اور بلېږي

په زخمونو کې سندرې

غزل

څړيکې مې زخم کې ټومبلې چاته نه ښکارېدم
زړه مې په وينو لمبولې چاته نه ښکارېدم

خور به په درد مې شو حجاب د دروغجنې موسکا
ما که په زړه چرې خوړلې چاته نه ښکارېدم

ستا خو پر مخ اوبکې راتلې ما د تنهاکو غوندې
د زړه په غولي گرځولې چاته نه ښکارېدم

تش په يادونو مې کلونه په څادر د شپو کې
هيلې د وصل غولولې چاته نه ښکارېدم

چې لږ به هم شومه وزگار رېبارې څړيکې مې ستا
مراندو د زړه کې زنګولې چاته نه ښکارېدم

عمر مې ټول د سردمهرۍ تر واورو لاندې د چا
کرلې هيلې که پاللي چاته نه ښکارېدم

د کوه طور د نور زکات راټول کړي
 شته چې زما په شاعرۍ پوهېږي
 زما په دې بنده غوتۍ پوهېږي
 د زړه په سترگو يې رنگونو ويني
 ددې لاله د زړه داغونه ويني
 خو ځينې شته چې مې د شعر هېنداره
 سترگو ته ونيسي نظر يې يوسي
 لپې د ذهن يې کوچنۍ وي دومره
 چې له دريابه مې د شعر د اروا
 راوخلي دا يو خود تورو خاڅکي
 چې ته شاعر يې دا منو درسره
 خوراته وايه چې مېن په چا يې؟

د شعر اروا

زه کړم قلم د زړه له وينو نه ډک
 د پړهرونو د کتاب پر پاڼه
 پېيم په شعر کې د دردونو توري
 هاغه پرهر ته ورکومه ژبه
 چې يې وي گونگې رېږيدلې څړيکې
 په خوږين ټټر کې له مودو ايسارې
 جوړ کړم د شعر له هر يو توري کنډول
 راټولوم پکې خيرات د اوبسکو
 له ډبرينو زړونو تراشم آيينې
 ورته ښکاره چې شي تخليق د ښکلا
 چې پکې وويني تصوير د مولا
 گرځم د زړونو په آيينو کې کرم
 د محبت د ملکوت سندرې
 چې کړي سيقل د ترنم په کوټو
 ددې هېندارو د نفرت زنگونه
 داسې وزرې په شعور کې ټومېم
 چې له حواسو نه اوچت والوځي
 په خپل الوت کې کاپنات راټول کړي

غزل

په خولو د سوز و شرم لمبېدلې ورو په ورو بيا
تر سهاره لکه شمه بېلېدلې ورو په ورو بيا

چې يې لمر په کنگلونو د تودې مينې راوخوت
يوه څپکه مې په زړه کې بېدلې ورو په ورو بيا

ما هېندارې د نظر کې راپيدا نوي جوهر کړل
ستا د حسن حېراني که زياتېدلې ورو په ورو بيا

زه فنا ستا په وجود کې لکه ستوری د سحر شوم
چې رڼا لکه د لمر دې خوړېدلې ورو په ورو بيا

الوتلې مې په روح کې څه وېرې وېرې خبرې
چې غوټۍ خوله يې "حسنة" غوړېدلې ورو په ورو بيا

پرک

ژوندون څه وو؟
د فطرت په چاودو شونډو
د مرموزې خندا پرک وو
په غريب غونډې ماښام کې
په الوت لکه شرر وو

يا خلا وه د سرو زرو
د شفق په سره امېل کې
يا کيسه د زړه چاودون وه
د غوټۍ په سره کوکل کې

غزل

دومره مې ژر د زړه درزا ولې شوې
راسره مل لکه سودا ولې شوې

په نه راتلو دې خطا کار ګڼم
چې لاس مې دروړ وار خطا ولې شوې

دا خو هېندارې وې زما د اوښکو
پکې ښکاره خپرې دتا ولې شوې

د تندر پرک دې کړو رسوا اسمانه
دومره بخیل په مونږ بېګاه ولې شوې

لا مې حواسو کې نغښتلی نه وې
زړه کې مې خور لکه اروا ولې شوې

راپسې بلې دې وې شمې اوښکې
چې درته راغلم په ژړا ولې شوې

يا خو خاڅکي وو د پرځې
پېغلو تو د ګلپاڼو
په ناز څرک ته وو نيولي
د ورغويو په پيالو کې

سحر واړول په غاړه
د بهار په مېخانه کې
د زرین لمر په پياله کې

نور يې له خپلې حافظې وباسه
د ځينو خلکو رقابت درسره

نن که حسد درسره کړي "حسنة"
خير دی اخير به شي عادت درسره

غزل

پرهر وطن کې د دردونو کیسه چاته وکړم
ټول لاله زار دی د داغونو کیسه چاته وکړم

په پښتو ژبه خو وینا بله ګناه ده دلته
زه په شرنګا د زنجیرونو کیسه چاته وکړم

څنګه یې وکړم اوله چانه یې تعبیر وپوښتم
هاغه د زړونو د ټوپونو کیسه چاته وکړم

دا د ټیټ سرو په نظام کې پرې څوک څه پوهېږي
په دار د ځورندو سرونو کیسه چاته وکړم

ستا د یادونو په خوشبو د پردېس شپې تېروم
په دې خزان کې د ګلونو کیسه چاته وکړم

د شوکمارانو په ټولۍ کې رانه ورک شو څاروان
د لوټ کاروان د جرسونو کیسه چاته وکړم

په دې خبره مروړه وې ته
په دې خبره راپخلا ولې شوې

ستا په ګناه مې شپېلوي هډوکي
پښتونولي! راته بلا ولې شوې

دا خو یو بیت وو د "حسن" د غزل
په نه خبره مې اشنا ولې شوې

زورور برخه د بل لکه ځوان خوري
انسانان لا یو او بل لکه کبان خوري

بې داني چې لکه پلونه شي د ژرندې
بیا تهذيب کړي تماشه انسان، انسان خوري

په زخمونو کې سندرې

غزل

ټوله شپه دې انتظار وم ته رانه غلې
پروت په لار کې دې غبار وم ته رانه غلې

مارسۍ ته ستا د بېچو غاړه راوړه
ستا د مينې سزا وار وم ته رانه غلې

ما وې: ته به مې په غېږ کې ترې راکوز کړې
خوږند ستا د خيال په دار وم ته رانه غلې

زلميتوب مې کړې بيا وې غزونې
نن چې بيا زه گناهگار وم ته رانه غلې

د لومړي ديدن په ځای کې درته ناست وم
بله شمه په مزار وم ته رانه غلې

په پرهر د انتظار کې چورلېدمه
په اوږو د څړيکو بار وم ته رانه غلې

په زخمونو کې سندرې

دلته زما او ستا زگېروي تر غوږو چېرته رسي
وطنه! ستا د پرهرونو کيسه چاته وکړم

سپېره نصيب مې د بې دردو په مالت گرځوي
د درد په ژبه د زخمونو کيسه چاته وکړم

څوک دې "حسنة" اسويلى باد چې زغملی نشي
ستا د سينې د توپانونو کيسه چاته وکړم

يو شعر

نوره بس کړه شاعرۍ څه ترې نه غواړې
اشنايان دې ټول "حسنة" رقيبान کړل

غزل

خاموشي يې لا په شونډو انتظار کړ
شور د مينې يې په سترگو کې اظهار کړ

مونږ رندان هم زړونه وينځو په شرابو
شېخ که لرې په اودس د مخ غبار کړ

نه مو ځان او نه مو خداى ته وخت پيدا کړ
بس ټول عمر مو غټانو ته بېگار کړ

په وعده مې د يوه مرگ سره وفا کړه
چې د هر ساعت له مرگه مې انکار کړ

ورانوي اوس پرې د خپلو پلونو نڅې
دې مقام ته يې چې تگ په کومه لار کړ

څه به ستا له دې مالکين چلند نه ژاړي
چې ازل "حسن" ته ژوند لکه انکار کړ

د "حسن" د اسمانڅک تخيل ناوې
نن چې ټول خمار خمار وم ته رانه غلې

دا مې آيينې ته د اوبو وکتل؟
چې په ليدو يې گېڼۍ واخيستم

رښيا ده مينه خوى د ميولري
زه چې په ټبر عمر مستۍ واخيستم

په لحد کې يې پراته مړي هم اوري
خو بس ستا تر استاني نه دررسېږي

د بگرام له جېلخانې وتلې کوکې
څنگه ستا تر گلخانې نه دررسېږي

غزل

خلک شول هوښيار دوى د دنيا لمن نيولې ده
زه شوم بورېوکى. ما د بيديا لمن نيولې ده

پورته دې کره سر درنه یتیم ته درويزه غواړي
مشره! د شهيد بابا اروا لمن نيولې ده

پوه شوم طريقت د غلامۍ هم سلسلې لري
ده د خپل بادار دوى د پاچا لمن نيولې ده

دا چې زمونږ د وينو سيند کې ځي د خپل هوس په لور
ډوب به شي دې خلکو د هوا لمن نيولې ده

څه مې وپروې اوس دا که جگ نه وي نو غوڅ ښه دى
ما خودې خپل سر ته لا پخوا لمن نيولې ده

مه سپره "حسنة" د پښتون د جهالت تاريخ
اوس هم چا د پير چا د ملا لمن نيولې ده

غزل

بيا يې په سرو شونډو د الفت لفظونه، نه راځي
رايې شي په زړه خو يې په خوله لوظونه، نه راځي

شايد چې مو تگ د ژوند له پښو نه غورځولي وي
اوس چې مې حجرو ته د لېمو خوبونه، نه راځي

څنگه ورته ورشي ته چې وايې ترې نه څار به شم
زړه ته خو بې سته پښتانه غمونه، نه راځي

مه لېره شاعره هر وخت ستړي اندېښنې پسې
گوره په بلنه لکه خوب شعرونه، نه راځي

زما په سوي سوي اسوېلو يې جوړ سپېره شو مخ
هسې خو بې باده په آيينو گردونه، نه راځي

شک مې شو پيدا په حقيقت ستاسې د عشق باندي
اوس چې دې "حسنة" په اشنا شكونه، نه راځي

په زخمونو کې سندرې

پرېږده که دې حُسن د غرور له خويه نه اوږي
نیاز مې د الفت ورته د زغم لمنه ویرې ده

څه وکړو "حسنه" که رااوړي د ستم ږلۍ
مونږ هم ورته لاندې د قلم لمنه ویرې ده

ویرې یې کړ شال د پېغلوب راباندې
چې د ځوانۍ د خوب زانگو کې زانگم

جوړې یې کړم ځوندې د الفت په څوتو
کله رباب کله تسپو کې زانگم

په زخمونو کې سندرې

غزل

وړي ترې نه قرار ورته صنم لمنه ویرې ده
زړه مې ورته بیا د خپل حرم لمنه ویرې ده

مونږ نه خود ژوند لاره کې لوټ شوې خندۍ شپې
غواړي رانه څه چې راته غم لمنه ویرې ده

ته یې چې لا موږ لکه وریږې په ژړا نه یې
زه یم چې مې اوس هم لکه یم لمنه ویرې ده

مونږ خويې ستم زغمل په خپله لوی ستم ښو
ځینو لا ظالم ته د کرم لمنه ویرې ده

نه کړي شور جانانه خوبولي ارمانونه مې
بیا مې پرې د سرو اوبښکو د نم لمنه ویرې ده

شپه ده پردېسي ده خو گلرنگه تصور کې ستا
سترگومې ستا رنگ ته د شبنم لمنه ویرې ده

غزل

زړه کې مې مېلمه د عشق د غم شه چېرته ځې رانه
خو شېبې په دې حجره کې تم شه چېرته ځې رانه

ستا چې د احساس په وچ ډگر څړیکې راوتوکي
زما د غريو نیولیو سترگو نم شه چېرته ځې رانه

پورته ترې خپسې کړه په ساز د مستانه خدا
مراندو ته د زړه مې زیر و بم شه چېرته ځې رانه

نشم تلې بې څړیکو ددې ژوند په پرهرونو کې
وړاندې لکه غم مې یو قدم شه چېرته ځې رانه

راشه لکه پرځه یې په وړانگو کې درتولې کړه
نن مې د ویرژلو اوبسکو زغم شه چېرته ځې رانه

ډیرې به لا لیکو د "حسن" د زړه چاودون کیسې
زه به شم هنر ته مې قلم شه چېرته ځې رانه

غزل

نور مه پوښته په منډه ترې حالونه د زړگي
لږ پرې یې ږده چې کم یې شي ټوپونه د زړگي

حېران یم چې به څه کړي په اوږو مې پرېستې
شمېرې به مې گناه که پرهرونه د زړگي

راځه ورته ډاډه که هر څو وینې پکې ډنډ دي
ولاړ مې دي لا یاره دېوالونه د زړگي

بس ږدم یې په تڼاکو د تودو وینو تکریزې
پردېس یم چاته وسپرم زخمونه د زړگي

چې نه دې گرهېوان چاک دی نه دې سر ببر دی
څوک څه ویني "حسنه" ستا چاکونه د زړگي

په زخمونو کې سندرې

"حسنه" دومره وچکالي خونه ده
شونډې که وچې دي لنډې دي سترگې

يو شعر

شعر چې شي ريښتيني بې هنره شي
زه په ډېر هنر پکې رښتيا وایم

پښتونه!

يوه له پاسه پرې شيندل لار کې گلونه
دتاد مرگ ته چې راتلل پردي پوځونه

بل وهل چې په خپليو درته ټول ژوند
ووهل يې ستا په سر هاغه مېخونه

په زخمونو کې سندرې

غزل

بياد اشنا مې مېلمنې دي سترگې
نن مې چې بيا بلې ډيوې دي سترگې

ما خېژولي يې اسمان د عشق ته
لکه سپوږمۍ چې درېسې دي سترگې

څنگه راټول دې پکې حُسن کړمه
دې سمندر ته خو کاسې دي سترگې

راشه چې ډوبه دې تقوا کړم پکې
په مستانه خمار مې سرې دي سترگې

ته مو پر اوښکو تبه خړۍ نه شي
زمونږ په غمونو کې پخې دي سترگې

په دې شلېدلو جامو مه تېر وځه
يو به غريب خو مو مړې دي سترگې

غزل

شرم وي خولې وي لېوني زړونه صبرېږي نه
عشق د شمعې اور شي په اوبو باندې مړ کېږي نه

لاس چې پر خوله آيينه راتېر شي لا حلا وکړي
چاوی: چې پر عشق يې د حيا پرده ماتېږي نه

ستا د خولې ياري لکه اوبه په گرمي والوځي
زما عشق د غوړو غوندې خوتېږي خو وچېږي نه

پاتې وي پښتون که مې هر څومره شي رڼا فکر
ځانگې غزونې کړي له بوټي نه بيلېږي نه

څه وکړم که شوې رانه پرې ستا لېمې لنډې غوندې
بحر د جذبو مې د زړه لپه کې ځايېږي نه

ډېر مو که درانه غرونه د غم په سر اخيستي دي
خوی لري د ورېځو ځي روان دي پاتې کېږي نه

غزل

حضور ته دې په رپ کې د ښو ځم و راحم
يو خوب د سودايي شم په شپو ځم و راحم

هر څو مې که په برخه خوگرۍ يې وي په غېږ کې
ساحل ته دې د حُسن په خپو ځم و راحم

راستون له بې دردی دې شم چې درمې ولي غريو
بس اوبښکه پښتنه شم په لېمو ځم و راحم

بدل که مې وي شکل خو همېش دغې دنيا ته
هم دې فطرت سره له زمانو ځم و راحم

مشعل چې د تاريخ مې دی په لاس کې نن نيولی
سباته د پرون په پلوشو ځم و راحم

وهمه که "حسنه" له دنيا سره ډغري
يو چاته په جرگو خود سلگو ځم و راحم

غزل

که مې زېږ رنگ د ضرورت نخبه ده
ستا موسکې خوله د سخاوت نخبه ده

چاره د پېښو به څوک څنگه وکړي؟
هره یوه دلته د قیامت نخبه ده

ما وې: د خولې په سوال مې پته خوله شوې
وې: خاموشي د اجازت نخبه ده

په ټیټو سترگو دې خوابدی نه یم
دا په پښتو کې د الفت نخبه ده

پالمه دین د پښتونوالي سره
هم مې ایمان هم مې غېرت نخبه ده

"حسنة" سپک لوبی کرنگا ډېره کړي
ستا خاموشي ستا د عزت نخبه ده

پرېږده طبابت د کوم ملنگ لمنه ونیسه
درد د عشق "حسنة" په دوا باندې رغېږي نه

لکه مارغان او لکه مستې خپې
زمونږ نشېب وي د فراز لپاره

زمونږ سرونه چاته خم مه ګڼه
مونږ یې چې ټیټ کړو د پرواز لپاره

راپیدا که زړه چاودون ستا
زما وجود لکه خوشبو کړ

ستا پېغام یې په فضا کې
هرې خواته په خپو کړ

څومره ژر رالنهې فاصلې د اجنیت کاندې
یو د چا کاته په سترگو سترگو کې اشنا غوندې

کم دي چې پوهېږي د "حسن" د شعر په اند و واند
مه یې تعبیر غواړه له هر چا نه د رویا غوندې

افسانې ته د دردونو مې عنوان شو
وو مېلمه د زړه حجره کې خومیزبان شو

بیا خواب د لېوني زړه راته گران وو
له انکار نه چې اقرار راته اسان شو

غزل

مونږه پښتانه یو مینې هم کوو د غلا غوندې
مونږ چې کړل خواږه دا ثوابونه د گنا غوندې

بل څه کمال نه غواړي سیاست زموږ په خاوره کې
دروغ به داسې وایې چې ښکاره شي د رښتیا غوندې

څه وشو که دم رانه ظالم بېلتون اېستلی دی
گرځي مې ستا مینه په رگو کې د اروا غوندې

زور یې چې تمام شي د ارمان د پړبوکی پکې
ویږه مې د زړه ورته لمن کړه د بیدیا غوندې

څوک به ښکلي پوه کړي چې د خولې ورکړه دی داسې شي
حان او بل پرې دواړه شي خوشحاله د خدا غوندې

هله راڅرگنده د ملت د زوال نڅښه شي
پټ چې حقیقت د خوف په گرد شي د معما غوندې

په زخمونو کې سندرې

تا څنگه کابل کې پيالې پورته کړې
زه چې په لندن کې هم مېخور نه شوم

يومي ووې "حسنة" ترې د زړه قرار
خه که يې پر شونډو باندې شور نه شوم

چېرته مې تنده د وطن ماته کړم
جنگ رانه دم د زندگۍ خوړلی

د ژبورو شملورو کابل
اوس د سرکوزو خاموشي خوړلی

په زخمونو کې سندرې

غزل

ستا پښتنې مينې ته پېغور نه شوم
ولوېدمه مات شومه خو خور نه شوم

جام لکه د گل يمه هر تېري ته
تش له رنگ و بوی نه شوم نسکور نه شوم

مړ لکه حباب به شم که لوڅ شومه
زه پښتون خومات د چاپه زور نه شوم

چينې يې د څړيکوزماتر خوله وځي
ستا د زړه پرهرته که ټکور نه شوم

خه که له گلپاڼو نه تراشم غزل
خور لکه خوشبو خو ستا په لور نه شوم

تا که د ملالو سترگو تور نه کړم
شکر دی چې ستا پر لمن تور نه شوم

په زخمونو کې سندرې

څوک به د یار څوک به د خوب غېږ کې وي
څوک به لا ناست وي د "حسن" په تمه

يو شعر

رنځور ذهن کې افلاس د اندېښنو وي
خو افراط د اندېښنو هم لېونتوب دی

زمونږ به روژه د پردېسۍ وي په زړه
د بختورو به اختر وي په کور

د چا به خوله کې خندا نه ځایېږي
د ځينو ځينو به محشر وي په کور

په زخمونو کې سندرې

غزل

لاړل لحد ته د کفن په تمه
وو چې زمونږ د ځنګدن په تمه

مینځم په اوبسکوله بڼو گردونه
بیا شو ماښام د دروغجن په تمه

کړې مو ډالۍ د پرهرونو جامې
هر یو ازغي ته د گلشن په تمه

هم به شمیري د خپل غربت غمونه
هم به گڼي شپې د وطن په تمه

دا د نظام د ناروغۍ نخبه ده
غریب چې ژوند کړي د شتمن په تمه

خدايه مری یې له سلګو ډکه کړې
څوک چې دي زمونږ د ځنګدن په تمه

د ډولچيانو سره څنگ ته
 يو څو چټ ژني ولاړ وو
 يو يو لاس يې وو غوړونو ته نيولی
 د ځوانۍ له شوره ډکې
 په ډېر سوز يې غرنۍ سندرې ويلې
 دى هم سپين څادر په کوت کې
 د اتې په ننداره وو

جنازه د شهيد زوى وه

زمونږ په کلي غوړېدلى
 نوى نوى وو خوړ منى
 سپينې واورې يې له ځمکې ټولولې
 لکه نوى تنکى ځوان چې
 سپين پلو له پېغلې اخلي

د پستو وړمو خپې وې
 د (سليم) د ځوانۍ شپې وې
 د واده خوږې شپې يې
 ته وا شاتو کې راشنې وې
 چې په لپه کې د اوبسکو
 ده وه غوښتې له مولا نه
 په هاغه غېږ کې يې شپې وې
 ترې چاپېره پلوشې وي
 يوه ورځ په درمنده کې
 د ځوانانو مست اتې وو

يو ناڅاپه غږ د شوبلو
 فضا ټوله کړه خير نه
 د سندرو ارواگانې
 د وحشت خپسو يوړې
 لکه وريځې چې په ورو ورو
 د لوړ غره شاته راخپري
 هسې ناست په سر د شوبلو
 د پوځيانو څر سرونه
 د کنډو تر شا ښکاره شول

په خپليو کې راتلې د زنجيرونو
 ورو په ورو شوې راڅرگندې ټولې شوبلې

په ساده ټکو کې یو حل
 که یې بیا راته تکرار کړې
 قوماندان په لوړ غږ نوم د (سلیم) واخیست
 د خولې لارې یې پرمخ د دهقان توی شوې
 په دې منځ کې څوک له شانه
 قوماندان ته ورپه غوږ شو
 چې (سلیم) مو لاس ته راغلی
 په یو ټانک کې مو تړلی

دې سره شولې شوې ټولې
 د چاوښی په لور کتار شوې

د (سلیم) په سپېره برخه
 د زندان کوټه قلعي شوه
 د مېرمن له سترگو لرې
 ترې نه تاو پل څرخي شوه
 غم د هجر یې په زړه کې
 ارمانونه کونجلیک کړل

د دوران څرخ څرخېدلو
 د څرخي د پله زندان کې
 د پنځو کالو واټن یې ووهلو

هلته لرې یو دهقان وو
 بېل په مټ کشت ته روان وو
 قوماندان قوماندې ورکړه
 چې راتاو کړئ دا کم عقله
 څو عسکر پسې راکوز شول
 په کونداغ د کلکوف یې
 په ملاقات کړ لکه لښته

لاس او پښو نه یې راوښو
 په زانگو یې قوماندان ته ورگوزار کړ
 قوماندان ورته په خپته کې بوټ کېښود
 ترې یې وپوښتل په قهر
 چې مو چېرته دي ساتلي
 گوډاګیان د امپریالیزم

له گردونو او له اوبښکو
 د دهقان سترگو کې جوړ شو مند د خټو

په خواړی یې کړې ورپورته سر لښکر ته
 وې: صاحبه معافي غواړم
 شي بدله دې پر گل ستاسې خبره
 خو پرې نه وه رسېدنه

د راتگ يې اواز ه شوه
 په ټول چم باندې درنه شوه
 چې خبر يې له راتگ شو
 په ټول کور يې زلزله شوه
 تېښتېده ځمکه له پښو نه
 له هر زړه پورته لمبه شوه

په ماتم د کور ورگډ شو
 مور او پلار ترې غېږې تاو کړې
 دده تمه وه په زړه کې
 چې هر لوري ته نظر کړي
 هر کلی به يې موسکا کړي
 خو ویرژلی ټول بورجل وو
 ژړاځانې ترې نه تاو دی پکې ناست وو
 پلار يې تم کړ په انگړ کې

ده کړ څار د هاغو سترگو
 چې باور يې وو په زړه کې
 چې په غېږ کې د نظر به
 ترېنه وځنډي دردونه
 خونن وړيت هغه نظر وو
 په لېمو کې د مېرمن يې

يوه ورځ په دې موده کې
 يو د کلي مشر راغی
 د سليم پلار يې خبر کړو
 چې ستا زوی دی شهيد شوی
 په اينگور دې رحم وکړه
 دا بل زوی ته په نکاح کړه

ددې مشر دا خبره
 د پلار مات زړه ومنله
 د ډولۍ نوم يې پرې کېښود
 جنازه د شهيد زوی يې
 د بل زوی مخې ته کېښوه

دوه کلونه چې نور تېر شول
 د (سليم) تقدير په بله ډډه واوښت
 له زندانه شو راخوشی
 د خوښۍ اوښکې يې تويې کړې

ټپي زړه ته يې ورپه شا کړ
 پنډ د هيلو او دردونو
 د اميد او حسرتونو
 د خپل کور په لور روان شو

په زخمونو کې سندرې

که خپل خوار ژوندون ازاد کړم
 مرگ خوشته دی بابا جانہ
 زه به خپله ورته ورشم
 په خپل رحم به مې خلاص کړي
 له سزا ددې زندان نه.

ستا د څڼو هر یو خم ته به یې خم وو
 خودا سړی یې پر اوږو د پښتانه دی

هسې سترگې یې دنیا کړلې هوبښیارې
 کنه زړه خود "حسن" لا دېوانه دی

په زخمونو کې سندرې

له کړکۍ یې اورېدلې
 د هغې د سلگو څړیکې
 مور یې مخ ته اچولې
 په وار وار غبرگې څپیرې
 د پلار سرو اوښکو یې لارې
 سپینه ږیره کې وې جوړې
 مور یې پلار تر ږیرې ونيو
 چې دې زوی شوزاره چاودی
 بس خبر یې کړه له غمه

د پلار چينگو یې اور واخيست
 ټول وطن یې په سر واخيست
 یو یو ټکی یې انگار شو

په غوږونو کې د زوی یې
 کړل ورتوی لکه نغري کې
 شوې له زوی نه یې تیاره کې سترگې ورکې
 بار پر سر یې ټول جهان شو

د پلار اوښکې یې کړې پاکې
 وې: چې پلاره ژړا بس کړه
 د څرخي زندان له قیده

غزل

اسویلی مې چې بیا شال د گلبدن وړي
دا خپې د نسیم عطر د گلشن وړي

ستا د شونډو په مچکو به رسوا شم
چې بې پامه خوري انار داغ په لمن وړي

په داڅه شو که لښکروې د پسونو
چې سالار یې وي زمری خوب د دښمن وړي

چې پر خپلو پښو یې نه وي روان کړی
په سیلی به د حالاتو خپل وطن وړي

چې په خوله کې یې نغمې لکه شپېلۍ وي
له مارانو خلکو زړونه زهرجن وړي

د پښتون په قربانۍ گډ شوی چور دی
څوک یې غوښي تبتوي څوک یې خرمن وړي

غزل

زما هره ارزو یې د نظر په غېږ کې پرېوته
ستړې قافله وه د رهبر په غېږ کې پرېوته

ما ترې نه خوځله د الفت پیڅې راټولې کړې
هر ځل به مې بیا لکه شرر په غېږ کې پرېوته

څه وشو زاهده چې پر ما باندې راږنگه شوه
ډکه صراحی وه د ساغر په غېږ کې پرېوته

ما پر دغو اوبکو ستا خاطر کله دروند کړی دی؟
دا خو وه ویاله د سمندر په غېږ کې پرېوته

هسکه د قومونو په کتار کې وه تر ټولو نه
غاړه د پښتون چې د خنجر په غېږ کې پرېوته

خلاصه مې کړۍ چې د موسکا ورته "حسنه" کړه
بیا مې نابیره لکه لمر په غېږ کې پرېوته

په زخمونو کې سندرې

د پردې وطن بادونو کې به مې وي
خداپزده کوم لور ته به خاورې د "حسن" وړي

يو شوق د ديدن خو بې علمي له دين نه
بل رنج د حرص او ناپوهي د پښتون

په هر يو دور کې دشمن د پښتون
په دې وسله کې تباهي د پښتون

چې تناکو يې قدم په لرزه نه کړو
دا مېخونه مې وهل د زړه په تلو

زلفې هيلې دې په اوبکو که درنې وي
راشه وايې چوه زما د زړه په ولو

په زخمونو کې سندرې

غزل

تل چې زه جگ سر د حماسو په مېخانه کې وږم
می د غرور خولې ته د پښتو په پېمانه کې وږم

دا که رانه تل د زړه قرار په بهانو کې وږي
زه ترې نه بوسې د نه راتلو په جرمانه کې وږم

دلته خو چنار او منار دواړو اور اخیستي دي
چېرته به اوس هیلې د لمبو په اشیانه کې وږم

ناسته به وي بیا په ډک محفل کې څوک خبر نه شي
حال ورته د زړه د اسویلو په افسانه کې وږم

ستا د تصور د سندریز محفل ساتم برم
غم ورنه خپل غم مې د سلگو په ترانه کې وږم

هوډ مې پسرلی د نېکمرغۍ بیا په راتلو ویني
گل چې مستقبل ته د ازغو په زمانه کې وږم

په زخمونو کې سندرې

ځي د کرشمو په تصویرونو کې روانه ده
زه پسې آیینې چې د ککو په استانه کې وږم

بار په اسویلو مې کړل "حسنه" ارمانونه ستا
زړه نه دې خاشې د بربکو په یارانه کې وږم

تا په راتگ کړې راته سترگې ټیټې
ما دې مچکو کې سلام راواخیست

څنې خورې کړې تا اغاز لپاره
ما د انجام لپاره جام راواخیست

په زخمونو کې سندرې

لــه ســينــگار ه برېښــېدلـه
بــس انـگرېـزه ښــکارېدلـه

فقط کسي يې لا تور وو
ورتــه پــاتې دا پېنــور وو

مــا يــو دم وپېژندلــه
لــه غوــســې نــه رپدلــه

کشــره لــور د قومــانــدان وه
د زړــگــوتــي يــې ارمــان وه

زموږ کوڅــه کې ګاونډۍ وه
لــه مــســتۍ بــه لېــونۍ وه

نن په قهر وه ملنګ ته
بس تياره وه سم جنګ ته

په زخمونو کې سندرې

مجاهد ملنګ

يوه ورځ په يوه بازار کې
يوه ملنګ ژړل په لار کې

ړندې سترګې يې موبلې
تړمې اوښکې ترې نه تللې

خړې دوړې پرې پرته وې
په رڼو اوښکو لنډې وې

چې يې مخ زما په خوا شو
لږ ښکاره راته اشنا شو

شاوخوا پرې خلک پند وو
د ده زړه د وينو ډنډ وو

د دوی منځ کې يوه جينۍ وه
په ټوپو لکه هوسۍ وه

په زخمونو کې سندرې

پر امسا يې تكيه لاس شو
لږ يې كم غوندي وسواس شو

دكاندار ته ورغلمه
چې لږ حال ترې وپوښتمه

بيامې لاس پر ملنگ تېر كړ
لږ مې غم ورځنې هېر كړ

ما وې: ولې بابا ژاړې
له دې خلكو نه خه غواړې

وې بچيه خوار ملنگ يم
له خپل ژونده خه تنگ يم

يو زېږښت راباندې بار دى
بل غږښت راته جوړ دار دى

په زخمونو کې سندرې

بيامې مخ كړ لو ملنگ ته
ورنږدې يې شومه څنگ ته

لاس يې كېښود زما په ولو
تسرو وزر مې ونيولو

وې: امسا راته پيدا كړه
زما له لاسه چا خطا كړه

نړۍ درد مې پر ځيگر شو
پر امسا يې زما نظر شو

د دكان خوله كې پرته وه
په خولو باندي لنده وه

ورته ور مې چې امسا كړه
د ملنگ لار يې رڼا كړه

په زخمونو کې سندرې

زما لويـه خطـا دا ده
چې غـربـت زما گـناه ده

اوږي ناست مې ماشومان دي
دې دنيا ته مجرمان دي

هسې دلتـه تېرېدمـه
دې جينـى ته ودرېدمـه

ما بيان ورتـه خپـل حال کړ
د خپرات مې ورتـه سوال کړ

دا يـو دم راتـه غوسـه شـوه
له غوسـې نه تـکه سره شـوه

زما امـسا يـې پـه هـوا کـړه
رانه ورکـه يـې رنـا کـړه

په زخمونو کې سندرې

د ملنـگ شوې سـترگې ډکـې
شوې خبرې ترېنـه ورکـې

شوروان ماتـه يـې شا کـړه
نوره ختمـه يـې وينا کـړه

ما کړې سترگې پاس اسمان ته
په گيلـه شـومه سـبحان ته

ما وې: اى د واک خښـتـنه
ولې نه يـې کړې پوښـتـنه

د يـوه کسـي ووتلـي
بل سـنـگار ته وواوړي

دا جينـى وه راوتلـي
وه سـودا پـسـې راغلـي

په زخمونو کې سندرې

شنې شپشې يې رانيولې
تورو کسو کې يې ږدلې

نــواى! ربه مهربانه
ته خو وينې له اسمانه

دې جينۍ چې پرې سنگار کړ
او ملنگ ته يې انکار کړ

دا ډالـرد هغه جنگ وو
چې پوند کړى يې ملنگ وو

يو شعر

ته لا له ډک زړه لکه وريپخې شکايت لري
مونږ لکه باران له غمه خاشکې خاشکې تويو شو

په زخمونو کې سندرې

غزل

بيا د خوانۍ مې پر زړه مستې ولولې ټوکېدې
ستا د بنگلا په پسرلي کې چې وږمې ټوکېدې

هله به ستا چې د خپل زړه پر گلشن وکړلې
دلته به زما پر خاورين زړه هاغه جذبې ټوکېدې

اوبسکې مې مړې پرې خڅېدې بله چاره مې نه وه
ستا چې له هرې يوې خبرې نه لمبې ټوکېدې

پر زړه مې نه وای که باران د غريبۍ د اوبسکو
زمونږ له وړو گيلو به ولې فاصلې ټوکېدې

وړى مې په سترگو کې چې هر لور ته تصوير د جانان
ورته "حسنه" په هر کاني کې آيينې ټوکېدې

په زخمونو کې سندرې

غزل

ستا که ډېر نیمګړي تصویرونه لا په زړه کې دي
پاتې د زخمونو مې رنگونه لا په زړه کې دي

ستا د نازک حُسن کوم انداز که رانه پاتې وي
نور مې هم نازک غوندې خیالونه لا په زړه کې دي

مه څه اوس به پورته ترېنه بیا چينې د څړیکو شي
وینس مې ستا د هجر پر هرونه لا په زړه کې دي

هېر به وي شاید د انقلاب له مخکښانو نه
زمونږ خو د وحشت ټول توپانونه لا په زړه کې دي

اوس چې پر قدم پورې ګندېلې سترګې ګرځمه
خومره دې پر ما باندې شکونه لا په زړه کې دي

غم يې د تيارې مه کره چې لار به پکې ورکه کړې
بل مې ستا یادونو ته داغونه لا په زړه کې دي

ستا د شعر جامو ته بس "حسنه" انتظار باسي
پاتې مې بربنډ غوندې دردونه لا په زړه کې دي

يو شعر

سمندر د محبت مو په غورځنگ شو
چې ترې تاو مو کړ ساحل د ګرمو شونډو

چې غبار د بې حسی وړباندې پروت وي
څه لیدلي به وي چا په هغو سترګو

چې د زړه د درد د نم ځلا پکې وي
راشه وګوره دنیا په هغو سترګو

اشيانه

زما د تاک وطن باداره
هر یو رگ دې وزبېښلو
جوس دې واپول پر غاړه
د کوپړیو په کاسو کې
اوس یو خو خلی خاشې خو
ددې وچ تاک د ښاخونو
اشیانې ته زمونږ پرېږده

سرابي خوی دې خدای بدل نه کاندې
ورباندي ماته دې چې تنده نه شي
هسې یې ځکه ځان پرې مه مړوه
عشق دې "حسنه" چې بې خونده نه شي

غزل

هره سا زما نغمه شوه، زېر و بم کې لمبېدله
په خوشبو چې ستا د څڼو، پېچ و خم کې لمبېدله
ستا خویو د ناز کاته وو، پرې خبر هم شاید نه یې
زما څړیکه د پرهر وه، په مرهم کې لمبېدله
ما وې: څه دې کړل څېرې بیا، ډکو سترگو کې زما نن
وې: گلپاڼه د گلاب وه، په شبنم کې لمبېدله
ستا حیا وه زیاتېدله، په څپو څپو خولو کې
زما تنده لېونۍ وه، په زم زم کې لمبېدله
ستا د خیال له وړیتې دښتې، جل وهلې راستنه شوه
تلوسه مې بیا د سترگو، چې په نم کې لمبېدله
چا خبره وه "حسنه" ستا له تگ نه نابېره
په زعفران د بېلتانه چې ستا په غم کې لمبېدله

ای ننگیالیه خدایه!

گوره ورکېږي او که ورک شو دا قام
توله هستي به دې بدرنگه ښکاري
وکه پرې ننگ ای ننگیالیه خدایه
کنه دنیا به دې بې ننگه ښکاري

خدایه! دا ستا له پېرزوینو نه څار
د انساني شعور دې پانگه راکړه
وینه زما دې پښتنه پیدا کړه
د نوراني مذهب دې وړانگه راکړه

خو دا شعور کله په اور شي بدل
شي رااوچته مې لمبه په زړه کې
اخیر انسان یمه بې وسه یمه
ایساروی نه شم کیله په زړه کې

ډېر دې خاطر ورباندې نه درنوم
هسې د زړه درته خواله کومه
هنه چې ستا مینه په وینه ساتي
د هاغه قام درته کیسه کومه

ډېرې زړې زمانې نه راسپړم
د ننني وخت د مجنون کیسه ده
ستا د دوزخ لـوغړن نه یادوم
ددې دنیا د وړیت پښتون کیسه ده

د دین جذبه یې ستا تر هسکه رسي
خو یې له روح نه ناخبر پاتې دی
دښمن همدا ورته وسله جوړه ده
چې لا په څوکه د خنجر پاتې دی

دی ترېنه تمه د درمل لري لا
وینه د زخم یې څټي ظالمان
د جنتي خاورې کیسه یې پرېږده
مورنۍ ژبه ترې لوتي ظالمان

څوک یې راټولې کړي ټوټې د بدن
مکار دښمن په لـر او بر وېشلی
څه له پردو نه خو کیله نه کېږي
ده ځان په ښه او بد تېر وېشلی

غزل

لېوتوب مې په جانان کې نه دی پاتې
شور د عشق په بیابان کې نه دی پاتې

زه او هیلې ورتکه راغلو خوبه! تاته
حای د زلفو شېستان کې نه دی پاتې

ستا د حُسن مالګه کمه شوه که خوند مې
نور په شونډو د ارمان کې نه دی پاتې

په بڼاپست یې غریبي د زړېست راغله
ست د خولې چې په مېزبان کې نه دی پاتې

شاید خوند به کړي له مونږ سره زخمونه
چې نصیب مو په درمان کې نه دی پاتې

دی هم زور شولکه زه خوله به دې واخلم
ګوره زور مې په ایمان کې نه دی پاتې

خو خدایه ته خو دغه قام پېژنې
لا دې اسلام ورتکه راغلی نه وو
رینستینې لار یې د پښتو وهله
لا دې پېغام ورتکه راغلی نه وو

نن پرې راټول دي شېطانان د دنیا
پکې یو یو ګوري د سر سرونه
چا ورتکه لاس کې زولنې نیولي
چا یې پیلې په خنجر سرونه

ګوره ورکېږي او که ورک شوا قام
ټوله هستي به دې بدرنگه ښکاري
وګړه پرې ننگ ای ننگیالیه خدایه!
کنه دنیا به دې بې ننگه ښکاري

یو شعر

ما په ځان د ځان زیاتې دومره ژړلی
چې مې ستا ظلم ته اوبسکې پاتې نه شوې

غزل

زورور به په قسمت وي چې پکې څوک لېوني شي
چې په مرگ په کوم وطن کې د خپل ورور څوک مېرني شي

د یتیم که د نرګس دي، له لېمو مو اوبسکې څاڅي
هېڅ یو گل مو خندا نه کړي چوپه خوله تېر پسرلي شي

ارمانونه مې وصال کې که په نه شمارې جانانه
دا مشران د پښتنو دي پس له مرګه به ژوندي شي

که مې طبع د اوبه ده، دا نرمي زما قوت دی
سرې لمبې مې د بل اور هم، په لاسونو کې زګېروي شي

شي خواره لکه لوګي به، ټول عالم به راڅېر کړي
اخیر تنګ به مې جانانه په ټټر کې اسويلي شي

تش رنډي نه کړم شرم هم، رقیبان ستا له کوڅې نه
خومره نېک کار دی چې لرې، له دې لارې نه ازغې شي

هسې تندر د سلګود "حسن" اورم
نور باران په دې اسمان کې نه دی پاتې

د اجمل خټک پر قبر
د حملي نه په تاثر

راشه بیا مې دوباره قبر کې مړ کړه
خو خوشبو به مې د فکر څنګه وژنې
چې له مړي مې هم خوب کولای نه شي
کور په کور به زما ذکر څنګه وژنې

لا ولاړ خويې د قام دي شو کورونه
دده ګور څنګه ظالمه در په یاد شو
ته یې غواړې لا په خاورو کې کم عقله
اجمل والوت زمونږ په زړونو کې اباد شو

لېونتوب

سړيتوب چې د معراج په تکل ووځي
پورته والوځي اسمان ته
له فضا د ځانځانۍ نه
شي ورځې د عشق خلا ته
هېڅ آثار چې چېرته نه وي
د نفرت د هواگانو
هله جوړ ترې لېونتوب شي
په سودا د سر پيدا کړي
د جنون د سودا پانگه
يوه جلوه د جمال غواړي
بيا پيې تسپې د اوبښکو
د ريښې گرېوان په تار کې
پرې په ګوتو کړي د فکر
د ليلا د سودا ذکر.

دا په اور د حسرت ايښي، ارمانونه مې درځار شه
زړه زما دې په سر واخلي، خو چې تاته سپېلني شي

اوس که دا دېوال دېوال وخت د "حسن" شعر ته غوږ نه ږدي
پرې د مړه څراغ به پاتې، اخير کړښې د لوګي شي

ډېر يې لاندې تر پښو کړل ارمانونه
بيا مې راغلی په زړګي هجوم د مينې

ښه شوه تا په مړو کتو کې راته وښود
ما به چېرته لټوی مفهوم د مينې

پښتني پېغلې ستا وښاتنه سلام
يار درنه غرب ته په سفر تللی دی
بېلتون د هر چاله پښو ځمکه لوتي
خو ستا په زړه کې يې خنجر تللی دی

ته چې بنگر و ته د همزولو ګوري
شرنگ يې دا ستا د زړه درزا زياته کړي
شي انگازې يې ستا په روح کې خوري
د يار د وصل دې سودا زياته کړي

خو ستا دي لېچې لکه شاپې دښتې
پکې بنگرې کتارولې نه شې
يار دې کون شوی په کړنگه د پيالو
په شرنگ يې ځان ته رابللی نه شې

له دروازي سر را اېستلی نه شې
هسې نه داغ دې په لمن ولګي
د چا سپرغی به د نظر تېره شي
اور به دا ستا د پت په تن ولګي

د پېغلتوب پېټې

پښتني پېغلې ستا وښاتنه سلام
يار درنه غرب ته په سفر تللی دی
بېلتون د هر چاله پښو ځمکه لوتي
خو ستا په زړه کې يې خنجر تللی دی

په نم د سترگو دې پوهېږم ګلې!
نم د مچکو دې رخسار ته غواړې
سره انګي دې ولونه ولونه، نه شول
ماليار د خپل حسن ګلزار ته غواړې

ته هم سینه کې یوزر ګوتی لري
چې په شرابو دی قدرت مینځلی
درنه بې باک نه شو ځکه چې تا
په زمزمې مینه فطرت مینځلی

د پېغلتوب پېټې ستومانه، نه کړې
لا دې اخیستې د حیا په اوږو
تاند ارمانونه دې بې صبره نه شول
لا دي پراته د انتظار په چرو

غزل

چې د زړه غم غلطولی نه شي
پېټی د ژوند پر اوږو وړلی نه شي

ما به ترې ایښي وه ښکلا چې تلله
خو نور په لاس څوک رانیولی نه شي

د عشق له ډېرو پړاوونو تېر شو
سترگې مې ښځ لا ورکتلی نه شي

راباندې مه غوړوه ولونه څنې
پام کړه غزل رانه پېچلی نه شي

اوس به پالي غم د اشنا زړگیه
مېلمه له کوره څوک شړلی نه شي

باز دی "حسن" د غرونو سر ته خېرې
حاله چنار کې جوړولی نه شي

د بل په غېږ کې دې اشنا زنگېرې
ته یې تصویر سره خبرې کوې
شپه وي په تلو ته د سلگو په ژبه
د خپل تقدیر سره خبرې کوې

په هغه شاخي د سرو څنډو خوله
د تورو څنډو یې شغاده هېره
اوس د شنو سترگو په رڼا را پاشي
د تورو سترگو یې حلا ده هېره

تالا په زړه ده د زغم تیږه ایښې
هسې نه شور دې غلبې خورې کړې
لاس دې په خوله نیولی وېره لرې
هسې نه غږ دې گنگوسي خورې کړې

پښتني پېغلې ستا و فات ته سلام
یار درنه غرب ته په سفر تللی دی
بېلتون د هر چاله پښو ځمکه لوتي
خو ستا په زړه کې یې خنجر تللی دی

په زخمونو کې سندرې

غزل

په زړه غمجن خوبې موسکا نه درځم
د تا محفل ته بې پروا نه درځم

د نظر تـوړې دې خبرې کره را
نور د حیا د ډال تر شانه درځم

تر کړنگونو د غم ځان اچوم
د اوبکو سیند یم په هوا نه درځم

درځمه خدایه! په اخلاص دې کور ته
په کرایه لکه ملا نه درځم

پوهېږم بیا به درنه ځم جانانه
زغملی نه شم دا سزا نه درځم

که مې درغوړې په بنوبه درشم
خوب نه یم یاره بې وینا نه درځم

وې: پېغلتوب مې غزونې وکړې
نوره "حسنة" وارخطا نه درځم

يو شعر

هسې دروند باريې د جنگ را په اوږو دی
لکه څوک چې جنازه د زلمي زوی وږي

زړه مې لمانځي د اشنا مینه په څړیکو
که وي شور پکې گهيځ بېگه د چينو

که يې زړه غرد ډبرې دی "حسنة"
انگازه خوبه پکې وي ستا د چينو

ته چې اوس هم د خوځون او د پاڅون شعرونه وايي
په تيارو کې هم د نوي سباوون شعرونه وايي

ستا همدا دين او غېرت يې تل په سترگو کې غږېږي
دا چې زمونږ په دښمنۍ کې دښمنان سره يو کېږي

مخورد لر او بر موراته وژني ټول په ګډه
دي لگيا چې کړي بې لارې زمونږ نوی کول په ګډه

که يې زمول پرون عراق کې نن لگيا دي په ليبيا کې
دا چې ته ترې ټکوې سر لوټ او چور کړي په دنيا کې

دوی چې وويني سره غوښه چې په تن د چا وي پاتې
ورته يو لکه لېوان شي پسې ځغلي شاته شاته

ټول عالم يې تماشه کړي پکې ښځې چې کړي دارې
که يې پورته تر اسمانه هم شي کوکې او رمبرې

خو تش غم د ګورکين نه دی نه يرغل د فرنگ ژاړم
هاغه ناست ورسره زمونږه تربوران يې ترڅنګ ژاړم ۱۳۹

جهاني ته!

ستا له سوز او شوره ډکه ترانه مې تر غوږو شوه
زمونږ د پت او د مېړانې افسانه مې تر غوږو شوه

زه دې وينم زه پوهېږم چې په روح دې اور بلېږي
په هلمند او په ارغند کې ستا د زړه وينې بهېږي

د قلم تر خوله دې وځي د ايوب ميوندۍ کړيکې
يو ناڅاپه دې په زړه کې په خپو خپوشي څړيکې

حماسې دې د پلرونو د قلم څوکې ته ناڅي
له هر توري نه د شعر دې د ملالې وينې څاڅي

ته چې وخوځوې شونډې د غېرت چينې ترې ووځي
چې قلم ته ګوتې وروړې د همت چينې ترې ووځي

ځکه سيوري د شملو کې روزل شوی يې تر ننه
په خپل دين او په خپل واک کې پالل شوی يې تر ننه

په زخمونو کې سندرې

خدای دې وکړي چې شاعره زما ویره هسې خیال شي
د امید دا ترانه ستا د حریت د ناوې خال شي

پرې ویشتی به دې احساس د غمخپلو
کانی زړه دې چې اوبه شو غم د چا وو

څنگه تا "حسنة" وی چې نه به ژاړم
ستا په څوکه د قلم کې نم د چا وو

ستا په راتگ محفل ته زه جانانه
شوم درته پاتې رنگ مې والوتلو

بیا دې راټول کړم په سیکل نظر کې
له زړه د ویرې زنگ مې والوتلو

په زخمونو کې سندرې

ها منکر له خپله نومه د پردو چې گوډاگیان شول
نورې پولې یې کړې وړانې تش د ژبې بندگان شول

دا منم درسره یاره ستا میوند نه شي نیولی
هېڅوک هم په سر د ځمکې ستا مړوند نه شي نیولی

ستا د جنگ له سمندره توپاني بېرې به ووځي
له ټټر نه د غلیم به ستا د عزم گولی ووځي

ننگرهار به دې خپلواک شي، قندهار به دې ازاد شي
یو غلام به کډه وکړي ترې نه پاک به دې هېواد شي

خو ویرېرم چې به بیا کړو تش د دین او قام خبرې
ثمره به د پردو شي مونږ به خورو په سر ډبرې

وي میدان به مونږ کتلی خواتح د جنگ به بل وي
جوړ به یې بیا راته په مېنه پرونی غوندې غوبل وي

له تاریخ نه به وتلې زمونږ د تورو نشاني وي
ځای په ځای به پکې ذکر چا د ستر ایران کیسې وي

په زخمونو کې سندرې

همداسې به يې زړه کړي د پرهر لمن راټوله
"حسن" دې چې کړو هېر څنگه ناخوانه ورو په ورو

زه چې نه درگورم بيا دې هم وينم
څه دې کړم کتل چې مې ليدی نه شي

غوخ به شي جانانه د "حسن" په زړه
دا ماته شیشه ځان سره وړی نه شي

له دانو نه د تسپو يې خوی زده کړی
چې يو غم لري کوم بل مخ ته راشي

د غمونو په متاع پايي "حسنه"
بي له دې به د خوښۍ تربته سا شي

په زخمونو کې سندرې

غزل

درزا به دې د زړه کړم سرگردانه ورو په ورو
په غېږ کې به دې کړم دومره ستومانه ورو په ورو

سور شال له ځانه ورو لري کوه شونډې به وخورم
راباسه رنگارنگ کاسې مېزبانو ورو په ورو

لا پاتې کړۍ شپه ده تا راخيستي ولې بيره
لږ پرېږده چې دې موږ کړمه جانانه ورو په ورو

څه خوند کوي انداز د پستانه اظهارد مينې
راگوري چې تر شا او شي روانه ورو په ورو

په يوه شپه به مې کومه آيينه د مينې گوري
لږ وار وکړه پکې به شي چرانه ورو په ورو

هر څو لکه غوټۍ که وم خاموش زړه مې راټول وو
خندا د عشق کړم گل غوندي پرېشانه ورو په ورو

ټوپک زما اشنا دی

زه کم عقله یم ملګرو
 چې دښمن ته ګوته نیسم
 چې یې ولې زما په لاس کې
 د قلم ملا کړه راماته
 او ټوپک یې پکې راکړ

زه خو خپله پرې مېن یم
 واک د زړه مې د ټوپک دی
 دا دده خوله کې چې وینې
 دا زما ژبه خوځېږي
 په یوه مټ مې خړ خادر وي
 په بل مټ مې دی وي ایښی
 د همدې ټوپک لپاره
 نارینه اولاد تل غواړم
 که واده وي که جرګه وي
 دی وي پروت زما په څنگ کې
 څوک چې هم راسره تاو کړي

غزل

په حجره کې د بنگر یو شرنگ د چا وو
 هسې زه دې ملامت کړم تنګ د چا وو

د غوڅ لاس تپوس مې نه کړم خو ما پوه کړه
 بې فاتحه دا ګټلۍ جنگ د چا وو

ته انکار له مینې کړه خو ځواب راکړه
 په راتګ زما چې والوت رنگ د چا وو

خو بس زه وم چې په کلي پسې مړوم
 کنه زړه په دې لندن کې تنګ د چا وو

څنګه وایې چې له خیال نه مې شړلی
 ناست د شپې پکې "حسن" تر څنګ د چا وو

غزل

بنکاره چې په تیاره کې شي رڼا سترگې وراوړي
چې بڼکلي په محفل کې وي په غلا سترگې وراوړي

ته څنگه رانه پوښتې چې دې ولې مخ ته گورم
آيينه چې مخامخ وي خامخا سترگې وراوړي

رڼا د چا د مخ دې چې له سترگو زړه ته راشي
حُمل له بڼو هېر شي په بيا بيا سترگې وراوړي

پوه نه شوم په خبرو يې په سترگو کې يې ډوب شوم
له سازه نڅاگر ته په رښتيا سترگې وراوړي

ديدن د داسې يار به کړم که نور خلک به څارم
ډيوې ته يې د مخ چې د هر چا سترگې وراوړي

جذبې د لېونتوب دې وينبول غواړي "حسنه"
چې سترگو ته دې بيا نن د اشنا سترگې وراوړي

يوه نړۍ غوندې خبره
ورته کړم په ځای د خپلې
د ټوپک خوله برابره
بيا راتاو کړمه برېتونه
د فرار تاج مې په سر وي
د خپل ژوند په کنډواله کې
د مقتول په هديره کې
د خپل ورور پښتون په وينو
د غېرت تاريخ ليکمه

ما چې دومره پت ساتلی
د ټوپک سره د مينې
نو کړم څنگه ملامت بل
چې يې مونږ يوځای کړو دواړه
بل به څوک ډېر مستحق وو
چې ټوپک يې وای تر غاړه.

غزل

لاړ شه محتسبه لېونی الفت مې مه پوښته
 يم يې په نشه کې د گناه علت مې مه پوښته

ډېر تکرار منم چې پیکه ښکاري په هر شي کې
 خبر دی خو په مینه کې همدا عادت مې مه پوښته

ویلې لکه اوسپنه د مینې په گرمۍ کې شم
 یخ د دښمنۍ کې د سختۍ شدت مې مه پوښته

می مې خپل گوټلي دي لوټلي خو مې څوک نه دي
 پام کړه محتسبه راته گران عزت مې مه پوښته

وې: چې پښتانه ته خو په هر مورچل کې یو لاس وي
 دا پرمخ د کفر او اسلام وحدت مې مه پوښته

تللې مې تر کوره ده د هرې مېکدې لاره
 لار به کړې غلطه کوره بل شهرت مې مه پوښته

د شعر بخري

شاعره یاره ما هېر کړی نه یې
 که سره ورک یو د بېلتون تیاره کې
 د انتظار هره کړۍ کې اوس هم
 ستا په خوږو خوږو یادونو پسې
 زموږ د الفت په تصویرونو پسې
 ستا د شعرونو بلومه شمعي
 د غزل توري دې حواس شي راته
 د محبت مې تخنوي رگونه
 خو غم مې ورو ورو شونډې وزبېښلې
 لکه چې پانې د خزان شي وچې
 پرې څخوم ځکه د اوبکو څاڅکي
 چې زمزمه کړم ستا د شعر بخري
 هسې نه اور واخلي لمبه لمبه شي.

درنه خاوره

دا د حماسو وطن ننگ له شازلمو غواړي
توره د احمد بابا شرنگ له شازلمو غواړي

پورته د شهید له وینو بیا شو په الوت نسیم
رایې ووړ پېغام په سره منګول کې د غېرت نسیم
ور یې کړې سړې جوتې هر ځوان ته د همت نسیم

گرځي د تودې وینې رنګ له شازلمو غواړي
توره د احمد بابا شرنگ له شازلمو غواړي

وریځې د باروتو یې کېږدی کې د آسمان ناڅي
شاخکو کې یې غږ د ملالۍ د یا قربان ناڅي
تندر ته یې ګوره پکې قهر د افغان ناڅي

دا د قربانۍ جذبه جنګ له شازلمو غواړي
توره د احمد بابا شرنگ له شازلمو غواړي

سوځي که د خپل حسن په اور کې دا لمبه خاوره
ډکه له مېړانې او ابرو ده دا درنه خاوره
جوړ به کړي تصویر بیا د تاریخ دا آینه خاوره

توغ د خپلواکۍ د ځان دنگ له شازلمو غواړي
توره د احمد بابا شرنگ له شازلمو غواړي

زړه لري "حسنة" د زمري ددې وطن سینه
تل یې څیرې کړې په پنجو ده د دښمن سینه
غواړي نور هډوکي د غلیم ددې مدفن سینه

بیا د انقلاب رباب ترنگ له شازلمو غواړي
توره د احمد بابا شرنگ له شازلمو غواړي

غزل

هسې په جنگ به مې شي تا سره جانانه اوبنکې
ځي بدرگه کې د موسکا مې تر گربوانه اوبنکې

بنکاري چې ډېرې پر بازار شوې د احساس د خلکو
چې له اوبو نه په دې چم کې شوې ارزانه اوبنکې

کله ستني کله شي ورکې کله وڅڅېږي
خدای کړې زمونږ په شان زمونږه سرگردانه اوبنکې

وچ بيا بان ته د احساس د چا ونه رسيدې
پر څيرو څيرو گربوانونو شوې ستومانه اوبنکې

زه هم ولاړ ګوتي په غاښ يم خپل نصيب ته داسې
لکه "حسنه" چې شوې ما پورې حېرانه اوبنکې

غزل

بيا يې پر رڼو اوبنکو لنډې شونډې شکرې دي
لږ کې د لعلونو يې پيلې مرغلرې دي

نه ځمه يواځې د فکرونو کړلېچونو کې
تاو له تنهائۍ مې د اشنا د غم لښکرې دي

وايم په منار خود جومات مو ډزې مه کوه
وايي چې د سولې يې په سر ناستې کوترې دي

راشه چې په يو او بل کې ورکې ارواگانې کړو
شونډې او مچکې خو وړې وړې خبرې دي

ګوتو د بڼو کې يې نيولې لور د وروځو دی
کوم لور ته روانې يې چې بيا سترگې لوگرې دي؟

رابه وړي غزل ته نوی رنگ ستا له فضا د عشق
بيا چې د "حسن" د تخیل خوړې وزرې دي

داسې کف اخلي ازاد مارغه له ژونده
 وي اسمان يې غوړولی
 محانته پراخ ډگر د لوبو
 په الوت پکې غوټې خوري
 که يې خړيکې د وسواس وي
 که يې کړيکې د احساس وي
 بې پروا يې پکې لوني
 وي کوکارې يې په خپته کې د لوړې
 خو وي غم ترې کډه کړې
 خودانې له خدايه غواړي
 تانوه د فضا ورپسې نغاړي
 له مېوکې نه يې الوخي سندرې
 د نغمو په سيند کې لامبي.

خو چې فکر يې ولجه شي
 د خوځون واک يې د بل شي
 تر ضمير يې پيرې تاو شي
 شي راځوړند يې په ژبو کې کولپونه
 د الوت سترې هوس يې
 په وزرو کې جليل شي او ايرې شي.
 په دې حال کې که يې مخ ته

آزادي

خوندور څومره ژوندون وي
 د آزاد مخلوق په برخه
 يو غريب غوندې انسان وي
 هېڅ درک يې د مابنام د ډوډۍ نه وي
 د غربت په سپره دښته
 بېلې پښې ورپسې خغلي
 خپ خپانده فوارې يې
 د سرو اوبسکو او سرو وينو
 د هر پل مخ ته نخپري.

خو خدا يې وي په وترو وترو شونډو
 سر يې هسک لکه د غره وي
 اسمانڅک فکر يې زانگي په فضا کې
 په رڼوب کې د ضمير يې
 د هېندارو نندارتون وي
 هر اواز يې په آزاده ژبه ناڅي
 پلوشين محل د زړه يې
 د رڼا مواتزه نه وي

غزل

په زخمونو کې سندرې

شپه به د جذبو درته ډالۍ کړم لږ خو پاتې شه
مړاوې تلوسې به خندنۍ کړم لږ خو پاتې شه

زه به د ځوانۍ خپلې زمري جذبې راوینې کړم
تا به په ترپکو غرځنۍ کړم لږ خو پاتې شه

ډار د رسوايي، که مې زاريو کړ پيدا چېرته
پټه به جرگه درته سلگۍ کړم لږ خو پاتې شه

وينې په اسويلو به دې د مخ مړه انکارونه کړم
پورته د مستۍ به ترې سپرغۍ کړم لږ خو پاتې شه

ډکې له مچکو به د شونډو پيالې پورته کړو
تنده به د مينې پخوانۍ کړم لږ خو پاتې شه

بن د پېغلتوب به دې د ناز سپرلي کې ونغاړم
شنه به له خدا هره غوټۍ کړم لږ خو پاتې شه

هسې شېخ په تار د ږيرې خوله گنډلې
کنه هر سړۍ کيسه لري د مينې

هسې زړه به د "حسن" درته کلک ښکاري
دې ډبره کې چينه لري د مينې

په زخمونو کې سندرې

د جنت خواړه پراته وي
يا دانې وي په خروارو
يا ډالړې وي پرېمانه
څه به کف وي ددې شومې
په مړۍ کې به يې نښلي
يو آزاد پل او الوت به
په دې هر څه بدل نه کړي
دا سپره نصيب ځپلي
په رښتيا د رحم وړ دي
په قفس کې که مارغان دي
غلامان که انسانان دي.

په زخمونو کې سندرې

سترې به حيا كړو د سرور په سرودونو كې
مينه د "حسن" به لېونۍ كړم لږ خو پاتې شه

د لوبگنې تنه يې تياره كې ډوب شي
چې په زړه د چا كې بل د گومان اور وي

خداى دې وساتي "حسن" له هغه وخته
چې وېشتان د مخ يې سپين او زړه يې تور وي

ماته ټوپك په لاس كې راكړي چې په سري يې وله
خپله سوغات ورته د سرو زرو خنجر ورکوي

ما په خپل کور کې د عجم په نوم انسان نه گڼي
دلته راځي عرب زما په خاوره سر ورکوي

په زخمونو کې سندرې

غزل *

زړگيه پورته شه رانده اسمان ته لاس واچوه
يادې په سرو اوښكو خيسته گرېوان ته لاس واچوه

که دې هنره د کمال خوله خوږه شوې نه وي
راشه زما د شعر خواږه ديوان ته لاس واچوه

هغه چې نه ښکاري پاچا! پرې ملامه نه يې
خودا په څنگ کې دې ښکاره شيطان ته لاس واچوه

تش د موسکا په سیکو نه شي رانیولی مینه
که سوداگر یې نو د زړه تاوان ته لاس واچوه

له ابدانو نه په مینه کې سیالي مه غواړه
د گنهگار "حسن" پاخه ایمان ته لاس واچوه

غزل

د مینې ابدیت

څه وشو که مو جسمونه
 د دوو مختلفو لارو لارویان شول
 او له تلپاتې وصل نه بې برخې شول

زه هم ستا غوندي
 د خپل تقدیر د کاتب له ارادو نه ویرېدم
 خو اوس باک نه لرم
 ځکه چې پوهېږم
 چې زړونه مو اوس هم
 هاغه شپږو په خپل موټي کې
 په هاغه ځای
 غېږ په غېږ
 خوله په خوله
 یوځای نیولي دي

زمونږ له همدې بېلتون نه
 زمونږ د مینې ابدیت زېږېدلی

بله پر کنگل زړه چې لمبه شي اوبسکې وڅاڅي
 سترې تلوسه چې اندېښنه شي اوبسکې وڅاڅي

مونږ څنگه ایسارې په تورتم کې پرځې اوبسکې کړو
 شپې ته چې تیاره هم زولنه شي اوبسکې وڅاڅي

غم د چا د خوړین زړه له چینې راخوتولي وي
 هسې څه خبره یې پلمه شي اوبسکې وڅاڅي

بل چې درکې جوړ کړي پرهرونه غړیو نیولې شي
 خپل دې چې د درد په تماشه شي اوبسکې وڅاڅي

گرځي د امید کرمه فضا کې وریځې واغوندي
 یخه د امید چې ولوله شي اوبسکې وڅاڅي

مست به وي موسکې به وي "حسنة" چې یې سروي هسک
 کله چې کږه د سر کاسه شي اوبسکې وڅاڅي

په زخمونو کې سندرې

د همدې ابدیت په رڼا کې

ستا په نازینو ګوتو

په مریو کې د پټې کړې هېندارې

په هر ځونډې کې

ستا د پیغلنوب شوخې تابلوګانې لوبوم

هاغه شېبې پکې تخنوم

چې به مو په ګډه ټپې اوریدې

ها ټپې چې د هرې یوې په پای کې به

تا خپلې مرموزې سترګې

زما په لور کړې کړې

ترڅو زما د سترګو د ککو په هېندارو کې

د خپل زړه چاودون د سوز د انگازې

انځورونه وویښې

زمونږ د مینې همدا منزل وو

چې زمونږ د ډبرینو زړونو

د هرې ډبرې له منځ نه یې

د مینې د اوښکو بهانده چینې راوڅوتولې

په کومو کې چې هره شېبه

په زخمونو کې سندرې

ته خبره یې

چې ماته

هاغه تېر مهال

او په هغه کې د مینې لېونتوب

څومره لویه او ارته نړۍ سپرلې

لکه څوک چې یوه تاریخي نمائش ته لار شي

تل مې تر لاس نیولی

د ماضي ګلبن ته

د خپلې لېونۍ ځوانۍ

راز و نیاز ته بیایي

ستا د لاس هره نخښه

د ژوند په دې بند تیاره دهلیز کې

لکه بلینډه راته بلېږي

همدا د بېلتون تناونه که نه وای

دوی هم شاید ستا د پښتنې ښکلا په شان

د غفلت په تاخ کې

د ګردونو په پروني کې

محجوبې پاتې وای

غزل

په زخمونو کې سندرې

فکرونه مې سپرغۍ شي په هجران کې لکه ستوري
الوخي په يادونو د جانان کې لکه ستوري

ما وې: درته په ښار کې کليوال سپېڅلي زړونه
ورکېږي د لوڅرو په توپان کې لکه ستوري

دا بيا لکه تياره چې د بېلتون د شپې خوره شوه
خوږې مې چې شوې اوبښکې په گرېوان کې لکه ستوري

شرم که ټوله ورځ دې شوخ ډاډونه خو چې شپه شي
راغوري په کړکيو د ارمان کې لکه ستوري

لارښود مې د مېنود کاروان شول ارمانونه
شيندم يې ستا د عشق په کهکشان کې لکه ستوري

مېن ورته "حسنه" ټوله شپه د زړه خواله کړي
ستا توري د غزل دي په اسمان کې لکه ستوري

په زخمونو کې سندرې

د يو چا جل وهلي پېغلې هيلې
برېښې لامبي

د مينې دا تلپاتي يادونه
او د خاطرو بلوغ دی

چې پرې د ژوند دا ترخې شپې غلطوم
ها چې د حال په يوه خوښۍ يې هم
پام بلې خوا ته نه اوږي.

چې په توري د قلم توري راباسي
د منطق او دلاېلو خواک يې نشته

"د قلم څوکه تېره ساته "حسنه"
که دې سر هم پرې قلم شوباک يې نشته

په زخمونو کې سندرې

زما نظر ستا انگي غوړېدل
دا خو په لمر کې پرېدلې آيينې

ښکلي تصوير کله په ياد کې ساتي
"حسنة" تا څنگه پوښتلي آيينې

زړه ته درغلم له هغې دروازي نه
چې بې پامه خلاصه پاتې وه له تانه

ته چې خپل زړه ته راتلې زه تر تا وړاندې
ستا د زړه په غولي ناست ومه جانانه

په زخمونو کې سندرې

غزل

ستا د رخسار چې ځلېدلې آيينې
کانو کې هم راټوکېدلې آيينې

چې وارخطا يې شوې اوښکې سترگې
ته وا اوبو کې رپېدلې آيينې

غالبه تل مونږ دا خطا کوله*
گرد وو پر مخ مونږ پاکولې آيينې

وينم يې پرک که راته شا کړي ياران
لکه دوه مخې ځلېدلې آيينې

ستا د موسکا لمر کې د اوښکو باران
ته وا له هسکه اورېدلې آيينې

* د غالب د يوه بيت ترجمه ده.

تل چې لکه شمعہ "حسن" ژاري ملامت څه دی
پورته چې له زړه د چا لمبه شي اوبسکې وڅاڅي

مشوره به چېرته ځای کړي
له هوا یې چې ډک سر وي

ډېر افراط په استغنا کې
د فکري غربت مظهر وي

د الوت هوس یې مړ شي
خپل مکان ورته اسمان شي

د حواسو په قفس کې
چې کوم فکر بنديوان شي

غزل

زړه ته چې ورپېښه حادثه شي اوبسکې وڅاڅي
ډکه چې له ګرده دا کوڅه شي اوبسکې وڅاڅي

وويني سرې وينې پښتني وي چې ايسارې وي
پورته د غېرت چې جنازه شي اوبسکې وڅاڅي

غوڅه چې خرمن شي څړيکې وڅنډي څپې څپې
جوړه چې په زړه کې هنگامه شي اوبسکې وڅاڅي

وښري اسمان هم په باد ورېځې اخير وژاري
ډکه چې د زغم د چا پيالو شي اوبسکې وڅاڅي

هر څو که د يو او بل په غېږ کې زانګي دوه زړونه
زياته چې د سترګو فاصله شي اوبسکې وڅاڅي

ګورمه چې بل ته په شیشه کې پورې وځاندم
مخ ته مې چې کله آيينه شي اوبسکې وڅاڅي

جام د زړه مې ډک وو ترېنه لاندې څڅېده مینه
 تنده د یو چا پسې مې سترې گرځېده مینه
 هر ځل به مې زړه ته ژرغونې ستنېده مینه

زړه به راته وې: چې پېغلې ټولې په زړه کلکې دي
 نن د چا په مخ کې له سپوږمۍ نه وړانګې ورکې دي

راغی هغه وخت چې مې په جام د زړه راپرېوته
 نن یوه سپوږمۍ په تور ماښام د زړه راپرېوته
 تکتورو ورېځو کې په بام د زړه راپرېوته

اوس مې چې له غمه د مېن زړه اوږې سپکې دي
 نن د چا په مخ کې له سپوږمۍ نه وړانګې ورکې دي

اوس پر زړه د سپین لمر پلوشې لکه د غره لرم
 جنگ ته د غمونو ارادې لکه د غره لرم
 نه تېستمه ژونده ولولې لکه د غره لرم

وګوره په پښو کې مې خورې زلفې تلکې دي
 نن د چا په مخ کې له سپوږمۍ نه وړانګې ورکې دي

د زلفانو څانګې

شپه ده له خوشبو نه د زلفانو څانګې ډکې دي
 نن د چا په مخ کې له سپوږمۍ نه وړانګې ورکې دي

دېسته د ژوندون مې له سپېرو خاورو نه ډکه وه
 لار د بړبوکۍ غوندې منزل ته رانه ورکه وه
 دوږې مې ملګرې وې د ژوند راځنې کرکه وه

ما وې: د ازغیو مې په زړه کې څوکې لکې دي
 نن د چا په مخ کې له سپوږمۍ نه وړانګې ورکې دي

بار به په تنکۍ اوږو وې ما د زلمیتوب جذبې
 سترګو کې مې رغبتې د یو چا د پېغلتوب جذبې
 ورکې په سودا کې وې زما د لېونتوب جذبې

نه راځي خاطر ته خاطرې مې بې درکې دي
 نن د چا په مخ کې له سپوږمۍ نه وړانګې ورکې دي

په زخمونو کې سندرې

جوړ د بودۍ ټال کړي سره یو ښکلا او مینه شي
اوبښکې د "حسن" چې ستا د مخ په شغلو وڅاڅي

غزل

اور دې شي د شمعې خو چې ستا په کتو وڅاڅي
اوبښکې مې دې یاره په وار وار له لېمو وڅاڅي

ژر به په رڼونو د سحر کې شیدې وځنلي
څاڅکي د رڼا به د سپېدو له سینو وڅاڅي

هلته په وطن کې چې سینه د افغان وڅیړي
وینې یې لندن کې د "حسن" له ښو وڅاڅي

نه غواړمه دا چې مې په اوبښکو ژرغونی شي
دا خو یو څو څاڅکي په ساحل له خپو وڅاڅي

جوخت مې کړه اېل ته د سینې سترگې مې ډکې شوې
پرېږده چې نن اوبښکې د زاهد په تسپو وڅاڅي

هر رنگ که کلپاڼو د لفظونو ته ورواغوندم
راز د محبت رانه د شعر له خوشبو وڅاڅي

دا له گوهر و ډک صدف لفظونه
اوس به یې خیال گنې الفت به دې شي

په زمکه مه غورځوه شعر د "حسن"
گوره مېن به شې حاجت به دې شي

شرر

سا د کُل په جُز کې مَرُحي
 جُز د یو او بل تکمیل کړي
 حُسن حُسن وي په مینه
 مینه زېږي له ښکلا نه
 له فطرت د ارتقا نه
 هستی دغه راز زده کړی
 د شرر حماقت کوره
 چې له اوره مخه وکړي
 خو شېبې یې شور او نور وي
 خو بیا سوړ شي لکه مړی
 هغه دم ترې نه دم لاړ شي
 حُکله هر شی چې له اصله
 فاصله واخلي جلا شي
 د هستی کور یې تالا شي.

غزل

ډېر یې وښم له زړه نه سرخوړلي اور ته راشي
 ارمانونه گنهار مې لاړ شي بیا دې کور ته راشي
 ټوله ورځ وي رانه پټه پښتون خوی یې دی د ستوریو
 بې حجابو مې تیاره کې د پرهر ټکور ته راشي
 حُم سیکې د شوکیرو مې په لېمو کې ورته نیسم
 راغله شپه بیا به مې خیال ته د خپل حسن پور ته راشي
 ټوله ورځ که وي خپلی مزدوری خو بختور وي
 چې ماښام د خټو کور ته، د ښکړیو شور ته راشي
 پرې د مینې پیریان کېني، په دمونو پسې ووځي
 د پیرانو په دې چم کې دا "حسن" میخور ته راشي

په زخمونو کې سندرې

څنگه يې "حسنه" د قلم څوکه کې ونغاړم
هر لور ته د وينو افسانې په دې وطن کې دي

چامې زړه په محبت باندې غوړ نه کړ
په اوږو چې مې پر تې دي سپورې څنې

په درياب کې مې د مينې اول ډوب شه
بيا به درکړمه په لاس کې تورې څنې

سر به يې خلاص ستا پر لمسون شي اخير
نن دې پر ورور که راته ملا ماته ده

ماته په تور مخ رڼه لار مه ښايه
زما پښتو ستا تر تقوا زياته ده

په زخمونو کې سندرې

غزل

خومره چې د مينې پروانې په دې وطن کې دي
هومره د بازانو اشيانې په دې وطن کې دي

هومره به دښمنه ستا د وينو څاڅکي وڅاڅي
خومره چې د اوښکو دردانې په دې وطن کې دي

چا د ترهگر چا د مذهب په نوم خپلې دي
هر ظالم موندلې بهانې په دې وطن کې دي

خومره يې تاريخ ته کارنامې راپلټلي دي
خومره د غېرت لا خزانې په دې وطن کې دي

څوک يې خزانې څوک يې مذهب څوک يې کلتور لوتي
هر چا بيا په نخښه نشانې په دې وطن کې دي

نوره به لا موج وهي نشه په دې سرونو کې
ډکې د غرور لا پېمانې په دې وطن کې دي

غزل

سر پرې چورلي زندگي مو بوږبوکۍ شوه
له سپېرو دوږو نه ډکه يې ځولۍ شوه

ما يې نيت د بېرته تگ پوښتی چې شپه شوه
دې اوږۍ له غاړې خلاصه کړه موسکۍ شوه

پر ورشود مخ يې کړ د بوسو وشو
په ترپکويې موسکا لکه هوسۍ شوه

په حُباب کې مې د اوبسکو ارمان درومي
له اوبو جوړه روانه يې بېرۍ شوه

چا د ژوند د لفظ مانا رانه پوښتله
ستا نامه مې وه پر زړه خوله کې سلگۍ شوه

د زمان د باد د رُخ په لوري اوږي
تو جو د زمانې د چرگ لکۍ شوه

غزل

څه مې زړه ته گوري چې پکې څومره خبرې دي
نه ښکاري له لوړو د غرور ډېرې ژورې دي

ناڅي مې د خيال په سندريزو محفلونو کې
چا وې: د الهام ښاپېرۍ ما نه مروړې دي

شايد چې کوترې يې د سولې چېرته وليدې
لومې لومې ږيرې يې چې بيا ورته بېرې دي

پام په دې تش لاسو به دې هسې گولۍ پڅې شي
دې خلکو په تن د پښتنو ولولو زغري دي

زمونږ محل د فکر چې باروتو هم لوگن نه کړ
څرېکو مو شيندلې په زخمونو کې سندرې دي

اوس به يې "حسنه" د پښتو پېغله تر غاړه کړي
تا چې د غزل په تار پيلې مرغلرې دي

په زخمونو کې سندرې

د درد زلزله

زړه کې مې شور کړي خپ خپانده مینه
 لکه قید شوې د قفس بلبله
 ورته کوچنۍ مې شي د زړه سمندر
 ورباندې پټې شي درنه غوندې شي
 غواړي په هر لوري خوره وړه شي
 کله مې زړه وچوي دوه ټوټې شي
 پکې راپورته شي د درد زلزله
 کله احساس پکې توپان راولي
 هره خپه کې يې طغيان راولي
 په نغو سر شي په ساحل ورواوړي
 په غېږ کې ونغاړي د زړونو دښتې
 خو پرې د يوې هم څه چاره نه کېږي
 يوې ته ورواغوندي شکلن پرونی
 له بلې ټولې کړي زرخيزې خاورې
 غولۍ يې نور هم ډبرين پاتې شي
 زړه مې د مينې هسې شين پاتې شي
 د چا يې خوښ نه وي انداز د قدم
 چاته يې تگ ډېر گرندی ښکاره شي
 څوک يې مالکين فطرت نه کرکه کوي

په زخمونو کې سندرې

د نظر د نسيم غېږ کې مې خوره شوه
 په خپل رنگ او بوی درنه لکه غوټۍ شوه

پر "حسن" به نغمې کله زېږی وکړي
 چې له نل نه د ټوپک جوړه شپېلی شوه

نورې هم ډيرې مندې تررې غواړي
 تش يې په مينه گوزاره نه کېږي

"حسنه" ژوند د ناروغ لمونځ مه ګڼه
 غواړي خوځون په اشاره نه کېږي

غزل

زه په دوزخي تياره کې خيال د جنت پېژنم
ستا په تصور کې شم مشال د خلوت پېژنم

مه زانگه پکې له خپل مکانه به دې ورکه کړي
زه مې د فکرونو پر و بال د الوت پېژنم

وژني دې پر خپل، لاس کې خنجر د آزادۍ ورکړي
زه د ننني ظالم کمال د وحشت پېژنم

شپه به مې نن بيا ستا په کاواکه څړيکه لاس کېږدي
زه مې د زخمو کتاب کې پال د قسمت پېژنم

ته دې څه چاره د غلامۍ د زولنو وکړه
زه مې له زانگو نه خپل جلال د غېرت پېژنم

زه که يم غمجن خو ستا محفل ته په خندا درځم
مه ویرېږه ياره سور او تال د الفت پېژنم

څوک وي په خپل ازغن فطرت خوشحاله
ترېنه يې رخه وشي شا کړي ورته
ځنې بيا زړي د الفت نه لري
چې پکې شنه کړي د لاله گلونه
پيڅي راټولې کړي ستنه شي زړه ته
شوندې کړي بوڅې په گيله شي زړه ته
نه يې په پنبو کې د څپو وي پاتې
هاغه ښکالو او سندرېز ترنم
لکه يو چا چې وي خنډ کړی مړی
او پټه خوله له هديرې رادرومي
ماتمکده مې د غمجن زړه گوتي
د وير د ساندو تور لباس واغوندي
مخ په څپېړو وهي کوکې وکړي
چې څنگه ټول کړم د ذوقونو واټن
څنگه کړم لنډې د فطرت فاصلې
له کومې خوا راوړمه داسې مينه
چې د هر زړه دښته څړوبه کاندې.

په زخمونو کې سندرې

خود به هر منطق تېښتي زما له ملگرتيا ځنې
زه چې مې "حسنة" خپل وبال د غربت پېژنم

ټول حواس يې شي بې واکه ورته تم شي
په غزل چې د "حسن" د چا نظر شي

ورته رډې سترگې گوري پکې ورک شي
لکه پېغله چې په مخه چاته ورشي

چې پرې پالنه د جفا ونه کړې
په دې ځولۍ ځولۍ وفا به څه کړې

چې پکې برخه د زکات مې نه کړې
په دې دلي دلي ښکلا به څه کړې

په زخمونو کې سندرې

غزل

چې عاجز لا د حالاتو له تفسیر دی
تفکر يې په حواسو کې اسیر دی

په هستۍ د اصل څنگه گومان وکړم
چې تش رنگ يې هر اندام لکه تصویر دی

د پښتون د جنون اور تړلی نه شي
ويلې شوی په دې قام کې هر زنځیر دی

کله غم کله ښادي پکې نغمه شي
له دې زېر و بڼه جوړ ساز د تقدیر دی

د سرو سترگو بلو شمعو ته وینې ناست دي
د "حسن" او ستا د غم داسې شوگیر دی

شین خاپ

اور یې چې ګوتو ته راوړسېدی
 هله شوم پوه چې ما سګرټ بل کړی
 د اندېښنو مزل خپلی خیال مې
 غېږ کې د هاغې کیسې خوب وړی وو
 چې یوه ورځ مې د غاښونو کاروان
 پرې کړ د واک مهار یاغي غوندې شو
 ټوپ یې کړ ستا د اننگو ورشو ته
 ورباندې ویې لګول چکونه
 جوړ شو شین خاپ پر اننگیو دتا
 سبا همزولو درنه کړه پوښتنه
 تا ورته وې: چې دا مې خال ایښی دی
 دوی په خبره ستا باور نه راتلو
 لږ یې دیکه کړې درنه ویې پوښتل
 چې ټوکې مه کړه په رښتیا ووايه

اول کې وشرمېدې ګونګه شولې
 بیا دې لېمو کې شو غرور په خپو
 شونډو دې واغوسته مرموزه موسکا
 ورته دې ووې: چې رښتیا وایمه
 دا مې چې وینئ دا مې خال دی پرمخ
 خوراته چا د غاښ په ستن ایښی دی

چې درته سترګو مې سپرل رازونه
 شوې مې له ژبې نه خبرې ورکې
 ستا جېراني مې پکې ځای نه کړله
 آيينې لېمې مې وې له ګرده ډکې

په زخمونو کې سندرې

راشي خداېزده څنگه د "حسن" پرې دوباره باور
ژوند چې زمزمه کړي ترانې دتا په سترگو کې

ځينې کسان وي د نکريزو غونډې
غواړي ښکلا ورځنې پور کړي سړی

خو که نږدې درته ډېر وخت پاتې شي
رنگ يې بدل شي نور هم تور کړي سړی

جوړې دوه مسرۍ مې د غزل کړې ترې
سترگو ته دې زما په نظر وگوره

حُسن د عالم مې کړ راټول پکې
راشه دا د مينې هنر وگوره

په زخمونو کې سندرې

غزل

لولم د ظالم ژوند افسانې دتا په سترگو کې
توري دي د سرو اوښکو دانې دتا په سترگو کې

مرگ رانه ژوند نه اخلي ولاړ دی انتظار کوي
وينې مې د مينې بهانې دتا په سترگو کې

پام کړه چې اخير به مې تقوا له پښو وغورځي
گرځي ورپسې چې پېمانې دتا په سترگو کې

پرېږده مه رابوله ارمانونه اور د شمعو ته
بيا به شي جليل دا پروانې دتا په سترگو کې

ښځې مې وې دلته پسې راغلم مخ راواړوه
غواړم د يادونو خزانې دتا په سترگو کې

لا يې پېژندلې ناوې نه دي سادگانې دي
جوړې مې کړې هيلو اشيانې دتا په سترگو کې

د احساس کړونده

تا خو هر ارمان پاللی
هر یو خوب د ارزوگانو
له تعبیره وروسته وینې
د قدرت هوس دې موږ کړې
د بې وزلو پر خپلو

له دې نوره خالي زړه کې
د لویۍ هوس خراغ کړې
کله سرې اوبښکې د کونډې
کله سرې د مقتول وینې
بلوې په دې خراغ کې

د ناخوالو او نادودو
پنځونه کې استاد شوې
په کمین کې ورته کینې
د ازل قافله لوټ کړې
چې پکې وي د هر چا برخه جوته

د ورېځو تورتم

ستا د هجر د تیارو چې
تور خادر مې پر زړه خور شي
چېرته لرې مې په زړه کې
ستا یادونه دلاسه کړي
لکه تور تورتم د ورېځو
پاس پر سر د چا ولاړ وي
خو لږ لرې د یوه هسک غره
شنه لمن وي لمر په خپلو
پلوشو کې رانغښتلې.

گوره اوس دې هم پر شونډو
 خړ سپېره پتري پراته دي
 ترې نه کوم پلو ته کډه
 ها د نورو له ژړا نه
 ټوکيدلې خندا وکړه
 يوه خپه د اندېښنو د هوا راغله
 ستا د هاغه خراغ سا يې
 کړه تربته په مړۍ کې
 بلې کړې دې پکې چې وې په زړه کې
 نن تودې خولې د ستړيو مزدورانو

رېږدوي دې د زړه ونه
 رږوي تربته تنکۍ د هيلو پاڼې
 لالهانده زړه دې بيا تياره کې ډوب شو
 دا د کومو اندېښنو په نيولي سپور شي
 خومره ژر شي ستا د روح او روان دښته
 دم په دم د اضطراب له ازغو ډکه
 خنځه و تروړي په منډه
 کړونده ترې د خندا د سرو گلونو

ته له هرې برخې تاو کړې لويه خېټه
 د عشرت په هر محفل کې
 انگازې ستا د خټ خټ خندا خورې وي
 بنا پېړۍ درته نڅا کړي
 په سندرو کې ويد پېري
 په نغو کې را پاڅېږي
 خو سکون درته سراب شي
 چې ته خومره پسې غلې
 هومره وړاندې درنه درومي

د خوندونو وسيلې دې کړلې ستړې
 هرې يوې سره عادي د تا فطرت شي
 اندېښنې دې بيا د بلې په تلاش شي
 چې موندل يې ناممکن شي
 سر دې ډک د پرېشاني له شور ماشور شي
 ته وا حاله پکې کړې ده غومبرو
 سر دې ډوب کړې بيا د ميو په پياله کې
 په دې تمه چې ترې والوځي غومبرې
 خو هاغه ځانونه نور هم پکې کلک کړي
 سر دې چوي ځای د تېښتې درنه ورک کړي

په زخمونو کې سندرې

د الفت او خوشحاليو پيل وينس كړه
 چې غبرگون يې درته غبر كې سكون راوړي
 الهي پېغام د مينې زمزمه كړه
 سور نغري دې د زړه گرم كړه په مينه
 بيا دې وگوره په زړه كې
 بل به داسې يو لمړين غوندي خراغ شي
 چې به توخم د رڼا لوني هر لور ته
 پلوشې به ترې په هره خوا ټوكېږي
 او وهي به په مېړانه
 له توپان د وسوسو سره ډغري.

نور كه پرې اظهار د خوشحالي كوي
 مونږ د خوشحالي لپاره وځانـدو
 اوبكې موله سترگو زړه ته ماتې شي
 تش د يوې ډوډۍ لپاره وځانـدو

په زخمونو کې سندرې

كه د زور او د سرو زرو
 د هسكين غره په سر ناست يې
 خو بيا هم څومره غريب غوندي بنكار پري
 په تن روغ په زړه ناروغه معلومېږي
 تر هېدلي دې له زړه نه اطمېنان دي
 د شپې خوب درنه كړي كړه درنه تېستي
 زور او زر دې درته پېتي
 شپېلوي يواځيتوب دې د زړه ونه
 ته پوهېږي چې دا ولې؟
 ځكه تا ضمير وژلي
 د هوس ياغي سېلاب دې
 د احساس شنه كړونده دې
 د مادياتو په شگلن خادر كې نغېستي
 چې پرې تش د وسوسو ازغي شنه كېږي

د اروا پالنه وكړه
 د الفت تومنه دې وكړه په زړه كې
 په اروا د قربانۍ باندې ځان پوه كړه
 د هستۍ نظام په وركړه باندې پايي

له خويونو د فطرت سره بلد شه
 لاروی د لېونتوب د قافلې شه

غزل

هسې مې په خوله خبرې سپورې وي
زړه کې مې اشنا ارادې نورې وي

زه یواځې نه یمه له غمه تور
ورېځې هم هاغه ژاړې چې تورې وي

خلاص شم په خواری له مزدوری مابام
در چې شم د تا دروازه پورې وي

وڅښودې پیالو کې د پښتو شراب
زمونږ چې پر تندي پکړی نسکورې وي

اخله یې "حسنه" لاس په لاس ترېنه
پېغلې په مچکو کې بد پورې وي

غزل

خبر دی وعدي د نن سبا کوه
میننه خو جانانه په رښتیا کوه

تل ته مې د شعر که رسېدی نه شي
شرنگ ته د لفظونو یې واوا کوه

ستا اواره څړیکو ته جونگره شوه
زما پرهر پرهر زړه ته دعا کوه

نور په ژوند کې هر قدم په پام اخله
یو د محبت پکې خطا کوه

خانده له هر چا سره خندلی شي
راشه د "حسن" سره ژړا کوه

غزل

مينه په چامه كړه عادت به دې شي
د زړا سودا مه كړه عادت به دې شي

راتوكېدلې چې له زړه نه، نه وي
هسې خندا مه كړه عادت به دې شي

دروغ به هېر كړې ملامت به دې كړي
رښتيا وينا مه كړه عادت به دې شي

راكې به سپك د جفا پاتې نه شي
دومره وفا مه كړه عادت به دې شي

اوس تر پلوييا به لوڅ مخ راگوري
دا مشغولا مه كړه عادت به دې شي

نوم د طبيب به كړې بدن نام "حسنه"
د زړونو غلامه كړه عادت به دې شي

غزل

څه كرم دې راته پرېښود رانه لاړې
مې او غم دې راته پرېښود رانه لاړې

هر يو گوت يې دم ختلي غوندې ښكاري
خالي چم دې راته پرېښود رانه لاړې

رڼاگانو مې له سترگو كډې بار كړې
پكې نم دې راته پرېښود رانه لاړې

هره پانگه دې قسمته رانه لوټ كړه
تش قلم دې راته پرېښود رانه لاړې

په كنډر ټټر كې دواړه سره گرځو
ستړې دم دې راته پرېښود رانه لاړې

گورو زلفو دې مېن كړم اوس د هجر
پېچ و خم دې راته پرېښود رانه لاړې

په زخمونو کې سندرې

د ټناکو جامې

جفا دې جوړ کړ سور پرهر په زړه مې
 په غم لړلې د پرهر اوښکې مې
 ستا له دردونو رپارانو ځنې
 پټې جامو کې د ټناکو شولې
 دوی هم دي پېغلې پښتنې لکه ته
 د چم له ژنيو نه پرده خوښوي

يو شعر

د حمزه بابا په شاتې ته زړېرې دی ځوانېرې
 ستا او ستاد شعر "حسنه" څومره ځان ځان ته فطرت دی

په زخمونو کې سندرې

د وصال لمر

لکه چې اووري باران په ونو
 او لمر راوخېژي باران شي غلی
 د باد خپې پانو ته ورکړي جوتې
 او ترې نه وڅاڅي په ورو ورو څاڅي
 داسې زما د بېلتانه د مهال
 راځوړند شوې په ښو کې اوښکې
 د اسويلیو په پاسته شمال کې
 نن د وصال په لمر کې وڅڅېدې.

د اقتدار په نړۍ لار مه ورځه
 پټ يې په دوړو کې په مار مه ورځه

د زړه آيينه به دې شي پټه پکې
 "حسنه" پام په دې غبار مه ورځه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library